

DIARI DE SESSIONS DEL **PLE** DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

D.L.P.M. 770-1987

Fq.Con.núm.33/27

IV Legislatura

Any 1997

Número 79

Presidència
del Molt Honorable Sr. Joan Huguet i Rotger.

Sessió celebrada dia 3 de juny del 1997.

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

**I.- DEBAT I VOTACIÓ DE LES ESMENES A LA TOTALITAT DE DEVOLUCIÓ, presentades al Projecte de llei RGE
núm. 2136/97, de sòl rústic de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears:**

3242

- 1) RGE núm. 2898/97, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida de les Illes Balears.
 - 2) RGE núm. 3044/97, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.
 - 3) RGE núm. 3129/97, presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista-PSM.
 - 4) RGE núm. 3206/97, presentada pel Grup Parlamentari Mixt.
-

II.- DEBAT DEL DICTAMEN DE LA COMISSIÓ D'HISENDA I PRESSUPOSTS DEL PROJECTE DE LLEI RGE núm. 595/97, DE TAXES DE LA COMUNITAT AUTÒNOMA DE LES ILLES BALEARS.

1000

EL SR. PRESIDENT:

Bon dia, senyores i senyors diputats. Començam la sessió plenària extraordinària que té dos punts a l'ordre del dia.

I.- Esmenes a la totalitat de devolució al Projecte de llei de sòl rústic de la CAIB, RGE núms. 2898/97, 3044/97, 3129/97 i 3206/97.

El primer és el debat i la votació de les esmenes a la totalitat de devolució presentades al projecte de llei de sòl rústic de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears. El debat es desenvoluparà, en primer lloc, intervendran tots els grups parlamentaris que han presentat esmena a la totalitat. Després, hi haurà la intervenció del Govern que obrirà una qüestió incidental amb tots i cadascun dels portaveus que hagin intervengut. Acabada aquesta qüestió incidental amb les corresponents rèpliques i contrarèpliques, s'obrirà un torn d'intervenció per als altres grups que encara no ho hagin fet, a favor o en contra, o bé per fixar la posició.

En primer lloc, té la paraula el portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida que ha presentat l'esmena a la totalitat, número de registre 2898/97. Sr. Grosske, té vostè la paraula.

EL SR. GROSSKE I FIOL:

Sr. President, senyores diputades, senyors diputats. Dir que la situació del sòl rústic a les nostres illes és una situació dramàtica no és gens ni mica exagerat. El sòl rústic és una espècie en vies d'extinció a la nostra comunitat autònoma. Estam situats davant un horitzó estratègic de desaparició virtual d'aquest sòl en un termini de 20, 25 o 30 anys. Això per tres raons fonamentals. Una és la manca de disciplina urbanística, dos, l'extensió immoderada de l'ús residencial dins el sòl rústic i, en tercer lloc, també una interpretació i utilització abusiva de la figura dels interessos socials en aquesta classe de sòl.

Hi ha estipulacions diverses sobre, per exemple, el que dins la filosofia que inspira la Llei del sòl rústic presentada pel Govern, que també ha inspirat altres figures com les normes subsidiàries del Consell de Mallorca, aquesta filosofia dels 14.000 metres com parcel·la mínima per a la construcció d'un habitatge, hi ha estudis sobre el que realment això podria representar quant a presència de població dins el sòl rústic de les nostres illes. Són centenars de milers de persones les que, dins aquesta filosofia global dels 14.000 metres, per dir-ho d'una manera gràfica i senzilla, són centenars de milers de persones, 500.000 persones aproximadament, les que podrien acabar vivint en sòl rústic a partir d'aquests paràmetres, amb uns danys urbanístics, amb uns danys paisatgístics i amb uns danys medi ambientals senzillament irreparables. Això és l'horitzó al qual anam passa a passa, caminant any rera any. A més, d'una manera accelerada en funció dels sectors socials i econòmics que, evidentment, aquest parlament no pot controlar, però sí que té aquest parlament l'obligació i la responsabilitat de regular la utilització del sòl perquè aquests factors socials i econòmics no es tradueixin en l'impacte negatiu que s'acaba de descriure.

Per tant, una llei del sòl rústic és una figura absolutament necessària i imprescindible a la nostra comunitat autònoma, però no, evidentment, aquesta llei del sòl rústic que ha remés el Govern a aquest parlament de les Illes Balears. És una figura imprescindible, de la qual es parlava en aquest parlament feia molt de temps, que el Govern de la Comunitat Autònoma anava prometent de manera successiva la seva presentació, incomplint també successivament les seves promeses. Finalment, ha estat necessari una actuació en aquesta matèria per part del Consell Insular de Mallorca, perquè finalment el Govern (...) i presentàs una llei del sòl rústic. Benvinguda sigui la figura, però, evidentment, no podem donar la benvinguda al projecte concret que està presentat. Aquestes normes subsidiàries de Mallorca que, en definitiva, estan darrera políticament de la presentació d'aquest projecte, per la seva pròpia naturalesa són molt limitades quant a la seva capacitat d'actuació. A més, des del nostre punt de vista, des del punt de vista d'Esquerra Unida, i és públic i notori, tampoc no explotaven totes les possibilitats d'aquestes capacitats d'incidència dins la regulació del sòl rústic. Evidentment, no ho feien en el sentit proteccionista que nosaltres haguéssim desitjat. La Llei del sòl rústic sí que és un instrument legalment potent, legalment suficient per regular el sòl rústic de les nostres illes i, en definitiva, procedir a la seva protecció. La Llei està en condicions d'estrancar aquest procés de degradació del nostre sòl rústic que amenaça amb la pròpia desaparició virtual del sòl rústic. Ho fa aquesta llei, aprofita aquestes potencialitats?, des del nostre punt de vista la resposta, inequívoca i terminant, és que no, en absolut. Aquesta és una llei per a la urbanització del sòl rústic. És una llei que no limita substantivament el procés d'urbanització i de degradació sinó que simplement regula aquest procés d'urbanització. Però està dins la lògica de tenir un sòl rústic urbanitzat i, per tant, un sòl rústic que no serà tal sòl rústic a la nostra comunitat autònoma.

Evidentment, no posa cap tipus d'entrebancs a un dels altres factors que he dit, al principi, que amenacen aquest terreny que és el tema dels interessos socials. No hi ha cap entrebanc seriós a la utilització immoderada que es fa d'aquesta qüestió. A més, amb la seva lògica urbanitzadora utilitza uns mecanismes de regulació realment improcedents i, evidentment, bastant més regressius respecte a aquesta repetida norma subsidiària aprovada inicialment, recentment, pel Consell Insular de Mallorca. Tant pel tema del tamany de la parcel·la, permetent en segons quins casos construir habitatges unifamiliars aïllades en parcel·les inferiors a 14.000 metres, quant a la superfície constructora i a la superfície ocupable. De manera que la llei a Menorca i a Mallorca permet habitatges de 420 metres quadrats a partir de 14.000 metres quadrats, a Eivissa encara més i a partir d'aquí estableix un mecanisme de caràcter estrictament proporcional en funció de la superfície de la parcel·la. La Llei proposa ocupacions de la parcel·la de 560 metres quadrats a Mallorca i a Menorca en parcel·les de 14.000, més encara a Eivissa i, a partir, d'aquí, continua establint un mecanisme estrictament proporcional. Per tant, uns paràmetres absolutament excessius des del nostre punt de vista i regressius respecte, fins i tot, a aquella norma que nosaltres vàrem criticar tant en el Consell Insular de Mallorca.

A més, des del punt de vista institucional i quant a les competències dels consells insulars, aquesta llei és particularment agressiva. És una llei molt centralista, a partir del principi, naturalment, que en la mesura que no es controla políticament una determinada institució, idò, es tanca l'aixeta de les competències per aquesta institució. Efectivament, aquesta facultat que disposaven els consells insulars per augmentar aquestes superfícies mínimes on es pogués autoritzar una construcció d'habitatge unifamiliar aïllada, la lleven als consells insulars i, en tot cas, roman en mans dels ajuntaments si ho justifica. Ja veurem que dona de si aquesta necessitat de justificació, perquè pot suposar, en definitiva, que simplement la intencionalitat política d'anar més enllà en matèria proteccionista per part d'un ajuntament, finalment, no pugui dur-se endavant perquè d'acord amb la llei no estigui prou justificada aquesta voluntat.

Des del nostre punt de vista, el tema dels habitatges unifamiliars aïllats ha de ser regulat d'una manera audaç i d'una manera terminant per part de la llei. En aquest sentit, nosaltres hem presentat una esmena parcial que substitueix un munt d'articles d'aquesta llei, perquè es dona, efectivament, una solució radical a la qüestió. Aquesta solució radical és simplement limitar-se a aquesta capacitat d'autorització d'habitatges unifamiliars aïllats, els que siguin imprescindibles per a una correcta realització de l'explotació agrícola, forestal o (...), evidentment, amb unes limitacions de superfície i de tipologia molt determinades. Aquest és el tema. El sòl rústic no és un sòl per viure, aquest és el tema clau d'aquesta llei. L'ús residencial és per al sòl urbà i, evidentment, per al sòl urbanitzable en la mesura que es desenvolupi. El sòl rústic no és un sòl per viure o, en tot cas, no ha de ser un sòl per viure a una comunitat autònoma amb els paràmetres territorials que té la Comunitat Autònoma de les Illes Balears. Jo no sé si a l'estat d'Oregon o a l'estat de Nebraska el sòl rústic pot ser un sòl per viure, i *la casita de la pradera* pot ser una figura, fins i tot, per protegir per les institucions. Però unes illes com les nostres, amb la pressió social i econòmica que existeix sobre el seu molt limitat territori, el sòl rústic no és un sòl per ús residencial. Per tant, l'ús residencial s'ha de permetre exclusivament en funció de la seva utilitat, del seu caràcter imprescindible per dur endavant les tasques d'explotació agrícola, forestal o pecuària, com s'ha dit abans.

En el tema dels interessos socials, que és un altre gran capítol de la Llei i del tema que ens ocupa, evidentment, no estam d'acord amb la (...) que fa aquesta llei, fins ara, interès social i utilitat pública, des del nostre punt de vista no és més que una manera de facilitar la utilització d'aquesta figura d'una manera encara més immoderada de com es feia fins ara i, també, d'invadir les competències dels consells insulars en aquesta matèria i d'entrar des del Govern balear en atribucions, en permisos, llicències o concessions d'interès social que, fins ara, eren exclusivament competència dels consells insulars. És, per tant, un altre moviment de caràcter centralista el que es produeix amb el tema dels interessos socials. Trobam que és absolutament imprescindible que en aquesta llei hi hagi una relació d'usos prohibits en sòl rústic, perquè si no de cap manera estronquem l'ús immoderat de la concessió d'interessos socials. Això no s'ha de deixar exclusivament en mans del planejament municipal. La Llei ha d'incloure una relació clara d'usos prohibits en sòl rústic que en cap concepte s'han d'incloure dins aquest tipus de sòl. Si no s'incorpora una esmena en aquest sentit, com proposa Esquerra Unida, nosaltres pensam que aquesta llei és absolutament inservible per posar límit al que hem qualificat com un dels tres grans factors de deteriorament del sòl rústic, que és el tema de la concessió dels interessos socials.

Veim amb extraordinària prevenció, també, des d'Esquerra Unida, això que s'ha qualificat com un element positiu des del punt de vista proteccionista, com és l'aprofitament atípic en sòl rústic que han de pagar aquells que pretenguin dur a terme determinades construccions o instal·lacions en sòl rústic. Això, efectivament, té una primera lectura immediata que és dir que té un factor dissuasiu perquè, en definitiva, has de pagar una cosa que no haves de pagar. Però també té una vessant molt perillosa i és que les administracions es lucre, obtenen un benefici econòmic pel fet de permetre determinades activitats atípiques en sòl rústic. Per tant, l'ham del benefici econòmic pot ser extraordinàriament perillós especialment en municipis molt petits que poden veure aquests aprofitaments atípics com una manera de finançament que, donada la seva situació econòmica en general, pot ser realment desitjable per part d'aquest ajuntament.

La Llei té també un aspecte que nosaltres consideram particularment negatiu, que és el tema de la legalització del que aquí pietosament es diuen nuclis rurals. El tema de les urbanitzacions il·legals en sòl rústic, l'ocupació del sòl rústic de forma il·legal, no només de manera aïllada, sinó en forma fins i tot de parcel·les, és a dir, de formació de nuclis de població il·legals, és realment una de les majors o la major agressió que ha patit el sòl rústic de la nostra comunitat. Efectivament, la problemàtica és extraordinàriament diversa. Hi ha nuclis d'aquestes característiques que ja són molt antics, n'hi ha que són molt recents i això requereix una actuació administrativa necessàriament ponderada a la vegada que rigorosa i respectuosa amb la Llei.

Aquesta actuació ponderada, aquesta actuació a la vegada rigorosa amb la llei, només la poden dur a terme cada municipi en el marc del seu planejament municipal. Només cada municipi pot tractar d'una manera acurada cadascun dels casos en funció de les possibilitats d'actuació administrativa, el que no es pot fer de cap de les maneres, el que constitueix un exemple nefast per a la ciutadania en general, com exemple de respecte a la legalitat, i també des del punt de vista de la pròpia protecció del sòl rústic és aquesta legalització *urbi et orbe* feta des de l'article 8 de la Llei del sòl rústic que ens presenta el Govern de la Comunitat Autònoma. A més, una legalització *urbi et orbe* que té efectes per al futur, és a dir, en qualsevol moment pot ser utilitzat aquest article per anar integrant les properes malifetes que es puguin anar produint en el nostre territori. Això és realment impresentable, això és una desautorització total del que ha de ser una actuació acurada de l'administració en defensa de la legalitat i en defensa del sòl rústic de les nostres illes.

Juntament amb això, naturalment, hi ha aspectes menys globals amb els quals nosaltres tampoc no hi estam d'acord. En citaré un parell, un és el fet de no incloure dins el sòl rústic protegit les masses forestals i la garriga, el que aquí, d'una mala traducció del català o del castellà al català es diu bosc baix, les masses forestals i les garrigues han de ser incorporades al sòl rústic protegir i, evidentment, no estam d'acord amb aquesta disposició transitòria segons la qual els expedients administratius han de ser tractats no en funció de la legalitat vigent, no en funció del que està vigent a l'hora de fer l'acte administratiu d'autorització d'un habitatge o del que sigui, sinó en funció de la legalitat vigent existent en el moment de l'inici de l'expedient. És la famosa disposició transitòria, una concessió que també es va fer a les normes subsidiàries del Consell Insular de Mallorca, que es desdiiu de la pràctica habitual d'urbanisme, en el sentit que el més normal quan es fa un canvi d'ordenances, un canvi de planejament és aplicar a cada expedient la norma vigent en cada moment, i cada actuació administrativa es fa d'acord amb la normativa vigent existent en el moment de procedir a l'acte administratiu, mai anant cap enrera en una situació anterior. Això és per si algun no s'havia colat encara, idò que tenguí màniga àmplia per colar-se, això és realment un aspecte puntual però que diu molt de quin és l'esperit d'aquesta llei, no és una llei proteccionista, és una llei bàsicament permissiva.

És una llei, per resumir, ja que s'acaba el temps, que com he dit al principi és una llei per regular la urbanització del sòl rústic, no per impedir la urbanització del sòl rústic. Evidentment, no posa cap entrebanc seriós, al contrari, a l'extensió immoderada de l'ús residencial i a l'extensió immoderada de la concessió d'interesos socials. Institucionalment és una llei extraordinàriament centralista i extraordinàriament regressiva respecte a les competències dels consells insulars. Finalment, és una llei poc respectuosa amb l'urbanisme i amb el propi respecte a l'administració i a la normativa urbanística en la mesura que, en aquest article 8, (...), realment contempla una legalització generalitzada, sense cap tipus d'entrebanc a totes les agressions, a les pitjors agressions que ha patit el sòl rústic de les nostres illes durant els darrers anys. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Per part del Grup Parlamentari Socialista hi ha presentada l'esmena número de registre 3044/97, per fer la seva presentació té la paraula el portaveu Sr. Francesc Triay.

EL SR. TRIAY I LLOPIS:

Sr. President. Senyores i senyors diputats. El Govern presenta una llei de sòl rústic i la tramita per urgència, en sessió extraordinària, quan el Consell de Mallorca té en tràmit avançat una regulació de mínim per tots els municipis de Mallorca que prohibeix edificar en parcel·la de tamany inferior a 14.000 metres quadrats. El projecte del Govern, urgent, urgent, per avançar-se a l'aprovació definitiva de la norma del Consell Insular, no tan sols introdueix laxitud, permissivitat en l'edificació d'habitatges en sòls rústic, sinó que a més prohibeix expressament que els consells insulars puguin fixar, mitjançant suspensió de planejament i norma subsidiària, la parcel·la mínima. La Llei suposa, per tant, un urbanisme laxe, gens proteccionista, i una recuperació de competències que el Parlament havia transferit als consells insulars, una fuga cap enrera del procés descentralitzador de la Comunitat Autònoma, una fuga cap enrera en l'aplicació de l'article 39 de l'Estatut d'Autonomia.

El Govern tramita per urgència la Llei del sòl rústic quan el govern Aznar pitja també l'accelerador d'una nova llei del sòl que, entre altres aspectes negatius per al territori i per als ajuntaments, estableix que el sòl urbanitzable s'estén a tot el rústic que no tenguí una reconeguda protecció especial. El projecte de llei del sòl rústic del president Matas no afronta aquest problema imminent, sinó que deixa el nostre medi rural indefens davant aquest suposat dret a la lliure utilització del camp que el PP vol atorgar als propietaris. Per tant, no pot ser més negativa i inoportuna aquesta llei del sòl rústic proposada pel Partit Popular i pel president Matas. Una llei que surt al pas, que invalida, que torpedina una regulació més ambiciosa, en el cas de Mallorca promoguda pel Consell Insular, i cada dia més assumida i acceptada, a més deixa a la nostra col·lectivitat inerme davant la proposta de liberalització del sòl rústic, de liberalització urbanística de la propietat rural, que algun pot ser que pugui entendre com rompre les cadenes del planejament opressiu, però per a la gran majoria suposa que es vol estimular la creació de noves urbanitzacions a qualsevol indret que no estigui emparat per un estatut d'especial protecció, a unes Illes Balears que el que realment necessiten és contenció i racionalitat urbanística, fomentar més la rehabilitació de l'edificació existent que la nova construcció, preservar fermament el medi rural i natural si volem mantenir vius els nostres valors, el nostre patrimoni comú, lligats al territori, si volem mantenir productiu el nostre sistema econòmic.

Analitzem amb una mica de detall alguns dels aspectes centrals d'aquesta llei. La parcel·la mínima per edificar un habitatge familiar, eliminat en el projecte de llei el criteri de no formació de nucli de població, només el tamany de la parcel·la és qui condicionarà la possibilitat d'edificar. Es fixen 14.000 metres a Mallorca, 14.000 metres quadrats a Menorca, 7.000 a Eivissa i 6.000 a Formentera, però amb l'excepció que podran ser edificades aquelles parcel·les de més de 7.000 metres per davall dels 14.000 que hagin estat segregades en posterioritat a l'any 1958. La primera qüestió a la que voldríem donar resposta, plantejar el debat, és per què parcel·les constituïdes amb anterioritat al 1958?, alguns han arribat a dir, des del Partit Popular, que 1958 és una data emblemàtica per a l'urbanisme balear. (...) fer memòria, 1958, fa 39 anys, començava a caminar el cinquè govern del General Franco, *el Caudillo*, un govern nou, un govern on l'Opus Dei entrava amb les seves reformes tecnocràtiques i on també hi formava part, per primera vegada, el famós ministre de Governació, Sr. Camilo Alonso Vega, i on una futura estrella de la política, el Sr. Arias Navarro, va accedir a la direcció general de Seguretat. Aquell any mateix, l'any 1958, Franco aprovava *per si y ante si y ante la historia* els intangibles i immutables *principios del movimiento nacional*. En aquest ambient, el ministre d'Agricultura, Cánovas, els mèrits del qual no han transcendit als llibres d'història, va publicar una ínfima i discreta ordre ministerial fixant per a cada província la *unidad mínima de cultivo*, concepte típicament falangista i certament simplista, que pretenia fixar la superfície de metres quadrats necessaris perquè a cada província una família de camperols pogués sobreviure. Les terres per davall d'aquesta unitat *mínima de cultivo* no es podien dividir.

Utilitzant conceptes que a l'any 58 encara estaven vigents podríem dir que la llei que avui debatem, la unitat *mínima de cultivo* del 1958 s'ha convertit en una espècie d'unitat de destino (...) *universal o de valor espiritual del urbanismo rural*, per alguns pot ser, fins i tot, més sagrada l'Ordre Ministerial del 1958 que la Constitució espanyola de 20 anys més tard o que l'Estatut d'Autonomia del 1983 o, fins i tot, que els poders legislatius d'aquesta cambra, perquè, senyores i senyors diputats, quin valor té l'Ordre Ministerial del 1958 del ministre Cánovas?, cap, és una disposició d'un nivell administratiu menor, ínfim, sobre una matèria agrària, transferida a les Illes Balears des de fa més d'una dècada, i quina relació hi ha entre l'Ordre Ministerial del 1958 i les parcel·les de 7.000 metres quadrats? Cap, la *unidad mínima de cultivo en la provincia de Baleares* queda fixada en 15.000 metres quadrats a secà i 2.000 metres quadrats en regadiu. És especialment anacrònica la referència, per tant, a una ordre ministerial del Ministeri d'Agricultura del 1958 en una llei, la que debatem avui aquí que amb bon criteri ha suprimit les referències a la legislació agrària i a la unitat mínima de cultiu, que és precisament el que desenvolupa aquella famosa ordre ministerial.

Qui havia de dir que després de quasi vint anys de democràcia, de Constitució espanyola, el Parlament balear retria un homenatge tan fervent a una gris i modestíssima disposició burocràtica per altra part uniformitzadora i allunyada de la realitat. Com si 1958 fos una data mítica per a la nostra comunitat, a la qual dia 24 d'abril s'hagués produït el fet prodigiós d'una ordre ministerial sobre parcel·les mínimes. Una disposició, per altra part, ignorada i incomplerta durant 39 anys, i ara recuperada per tornar-la a ignorar, ja que la unitat mínima de cultiu en secà era de 15.000 metres quadrats, no de 7.000, ni de 14.000.

Si aquesta llei s'aprova tal com ve, si no és tornada al Govern, crec que el Partit Popular hauria de reconsiderar que la diada de Mallorca sigui dia 12 de setembre, i plantejar amb coherència el 24 d'abril com a diada en commemoració del 24 d'abril del 1958, on va veure la llum pública a un humil butlletí oficial de l'Estat la discreta ordre ministerial que s'havia de convertir en la pedra fundacional del modern dret a edificar abusivament al camp de Mallorca.

Passem a un altre aspecte d'aquesta qüestió, quina és la quantificació del que pot suposar edificar en parcel·les de 7.000 metres quadrats segregades abans del 1958? En una paraula, quina diferència hi ha entre la norma, la llei que el Govern balear, el president Matas ens du avui aquí perquè sigui aprovada al Parlament i la que el Consell de Mallorca té en tràmit, i si aquesta llei no ho impedis, s'aprovaria abans del mes d'octubre, quina diferència hi ha?, quantes cases més es podran construir si es manté com a mínim per a tothom 14.000 metres quadrats a Mallorca o si es fa l'excepció que les parcel·les entre 7.000 i 14.000, segregades abans del 58, siguin edificables? Bé, els avançaré ara mateix quin és el resultat: el resultat són 20.000 cases, 20.000 cases és la diferència a Mallorca entre la llei del Govern i la norma del Consell Insular de Mallorca que el Govern, amb aquesta llei impedeix que es pugui aprovar i aplicar.

I els explicaré d'on surten aquestes xifres, que no surten de la mànega. Hi ha a Mallorca 36.049 parcel·les entre 7.000 i 14.000 metres quadrats, dades cadastrals. Hem fet un mostreig de sis municipis, plurals, diversos, diferents, Artà, Bunyola, Lluçmajor, Montuïri, Petra i Santa Maria, i hem vist com en aquests municipis, dades cadastrals, molt poc més del 90% de les parcel·les, el 90%, el 91%, en algun cas el 92% de les parcel·les entre 7.000 i 14.000 metres quadrats, estan segregades abans del 1958. A partir d'aquí, les coses són molt clares, unes 5.000 parcel·les consideram que són edificades, tenint en compte les dades que obren a la Comissió Insular d'Urbanisme i la realitat, hi ha unes 31.000 parcel·les sense edificar, podem considerar que devers 9.000 poden estar afectades per zones de la Llei d'espais naturals, àrees naturals d'interès, àrees naturals d'especial interès o àrees rurals d'interès paisatgístic, ens queden 22.000 parcel·les de les quals, com deia, estimam que el 90% són anteriors al 1958. Per tant, 20.000 parcel·les edificables per aquesta excepció que el Govern introdueix a aquesta llei en relació a la proposta que ja estava pràcticament assumida per tothom i que tothom considerava necessària, proposada pel Consell Insular de Mallorca.

Ens podem permetre 20.000 habitatges més dins el sòl rústic de Mallorca? És sostenible aquesta situació? Defensa el Govern amb aquesta proposta els interessos generals? Defensa realment el present i el futur com correspon a un govern? Jo crec, amb tota sinceritat, que no, que no, que es cedeix, que es tuda, que es deteriora amb una norma negativa l'urbanisme, l'edificació, la conservació del medi rural de Mallorca.

Un altre aspecte de la llei, els aprofitaments atípics, una altra figura d'importació, els problemes del sòl rústic de les Illes Balears són els problemes de Galícia, són els problemes de la Comunitat Valenciana? Jo crec que no, necessitam una llei, aquí, a les Illes Balears que incentivi que els grans nusos urbans se situïn al medi rural? Jo crec que no. Per què, idò, es renuncia, renuncia el Govern que el sòl rústic sigui un sòl sense dret a un aprofitament urbanístic, sense dret a l'edificació? Si es paga un 10% de no se sap què, perquè la llei diu que ho dirà un reglament, cosa que jo crec clarament inconstitucional, però si es paga un 10%, es tindrà dret a l'interès general, es tindrà dret a l'aprofitament urbanístic, dia a dia, passa a passa es demoleix el planejament urbanístic com a instrument en el qual la participació política i ciutadana és obligada, que fixa les grans operacions a realitzar sobre el territori, potenciant l'interès general es buida el planejament, li han canviat el nom i ara li diuen "interès general", perquè allò d'interès social ja era massa irrisori quan veïem quins eren els interessos, quins eren els socis que hi havia darrera d'aquestes declaracions d'interès social.

És clar que el pla, el planejament, com a decisió col·lectiva, debatuda i participada se substitueix de cada dia més per decisions quotidianes de qui governa. La planificació és substituïda pel decisionisme, és un altre aspecte negatiu d'aquesta llei, copiat de comunitats que no tenen la nostra limitació territorial, que no tenen la nostra fragilitat, que no tenen la nostra economia, comunitats que volen fer moltes coses a sòl rústic i les incentiven, i ells sabran, però aquí, a les Illes Balears, aquesta és una política suïcida, aquesta és una política sense futur.

Una altra innovació de la Llei de sòl rústic és el nucli rural, una innovació amb música de gaites, una innovació inspirada a la legislació gallega i que, a Galícia pretén resoldre un fet que és l'hàbitat difús i que romp amb els esquemes habituals de classificació del sòl, allà el sòl es classifica, per la seva llei, en urbà, urbanitzable, rústic i nucli rural, i ho diu clarament l'exposició de motius de la seva llei molt recent, del mes de març, diu que al sòl de nucli rural correspon al fenomen característic dels assentaments de població de Galícia, que és la resposta adequada a un dels aspectes més característics de la realitat de Galícia. És aquesta la nostra realitat? No. A nosaltres no ens correspon jutjar l'encert o no de la llei gallega, a nosaltres el que ens correspon jutjar és la idoneïtat de la llei que proposa el Govern balear. Aquí els llogarets, els autèntics nuclis rurals tradicionals no han estat mai un problema urbanístic ni polític, el problema l'han constituït les parcel·lacions il·legals en sòl rústic. La Llei permet la legalització immediata de parcel·lacions urbanístiques d'urbanitzacions en sòl no urbanitzable, precisament en aquell tipus de sòl en què estaven especialment i taxativament prohibides, per tant, la Llei permet, fomenta la legalització del que ha estat fet il·legalment, s'han acabat ja les multes, aquestes multes de gran dimensió que es posaven per parcel·lació il·legal, i el Govern Matas ens proposa, no tan sols la legalització del que ha estat fet il·legalment, sinó l'edificació ja legal, a partir d'aquesta llei, de totes les parcel·les il·legalment segregades i no edificades, és més, tampoc no prohibeix, per molt que diguin els que ho expliquen, l'obertura de nous nuclis rurals inexistents avui.

Tot això en parcel·les de tamany urbà, en parcel·les inferiors a les de moltes urbanitzacions legals i, per suposat, molt per davall dels 7.000 metres quadrats, i en molts de casos per davall de 1.000 metres quadrats de parcel·la edificable. Una altra passa enrera, tornam a allò que els anys 60 es deia als planejaments urbanístic *el suelo rústico urbanizable*, una cosa que pot semblar avui totalment contradictòria en els seus termes, però que la trobaran, si fan una mica d'arqueologia urbanística, a molts de planejaments urbanístics de Mallorca; ara hi tornarem a ser.

Per tant, senyores i senyors diputats, aquesta és una llei que tracta d'impedir l'actuació dels consells insulars, especialment del Consell Insular que té un diferent color polític, que és el Consell de Mallorca, quin és aquest projecte de país que vostès defensen, senyores i senyors membres del Govern, quin és el projecte de país que fa que s'hagi de legislar en contra de la iniciativa d'un consell insular que l'exerceix per decisió, per llei d'aquest parlament? Aquesta llei obre l'aixeta per edificar massivament en sòl rústic, aquesta llei legalitza i acaba, permet acabar d'edificar totes les parcel·lacions il·legals que són milers i milers de parcel·les.

Aquests són els tres pilars polítics d'aquesta llei del sòl rústic que fan que nosaltres demanem la devolució al Govern, per tant demanen el vot a favor d'aquesta esmena a la totalitat, del conjunt d'esmenes a la totalitat als diputats d'aquesta cambra. Moltes gràcies.

(El Sr. Vicepresident primer substitueix el Sr. President en la direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Triay. Per defensar l'esmena a la totalitat 3129/97, presentada pel Grup Parlamentari Nacionalista-PSM, té la paraula el Sr. Alorda.

EL SR. ALORDA I VILARRUBIAS:

Gràcies, Sr. President. Senyores diputades, senyors diputats. A la fi se'ns presenta aquesta llei, a la fi podem debatre en aquest parlament una llei del sòl rústic, després d'anys i anys d'espera i de promeses incomplertes, el Govern s'ha dignat a presentar-nos un projecte de llei, projecte que segons el conseller fa mesos que està redactat; de fet, la imminència de la seva aparició ha estat un argument prou utilitzat davant el Consell Insular de Mallorca per ajornar d'adopció de cap mesura de protecció de sòl rústic, el que és ben cert, hi hagi o no una relació de causa-efecte, és que fins que el Consell de Mallorca no ha aprovat inicialment una norma subsidiària de protecció del sòl rústic mallorquí, el PP no ha presentat cap llei. I el que resulta patètic és que sembla que la màxima obsessió dels redactors de la llei i el motiu únic per a una tramitació d'urgència, és precisament evitar l'entrada en vigor de la norma protectora del Consell de Mallorca.

En qualsevol cas, tots hem de coincidir en la necessitat d'una llei del sòl rústic, el nostre grup reclama una i una altra vegada que s'emprenguin mesures dràstiques d'ordenació territorial que redrecin urgentment el model depredador característic de la balearització, un model on hi val tot, que es consolida a partir dels anys 60 i que els partits majoritaris d'aquest país han respectat substancialment, un model d'explotació minera situat de ple en la insostenibilitat i la irracionalitat, en concret els reptes als quals s'enfronta el nostre sòl rústic són de tal magnitud i rellevància que condicionen la relació mateixa dels mallorquins, dels menorquins i dels pitiusos amb la seva terra, amb el seu gaudi i amb la seva pròpia percepció del paisatge.

L'abandonament massiu de les explotacions agràries i la gairebé absoluta terciarització de l'economia balear, ha afectat profundament el sòl rústic, l'adveniment de l'ús residencial i turístic massiu al camp, a Mallorca i a Eivissa bàsicament, suposa un procés accelerat de reurbanització que cal aturar d'immediat. Per altra banda, la mateixa extensió de les finques i la seva funció de lleure suposa inevitablement una major preocupació per la privacitat de la propietat. Totes les finques es tanquen i es tanquen des de mentalitats urbanites i es qüestiona fins i tot el dret de pas innocu. De cada vegada serà més i més difícil anar a cercar cargols o esclata-sangs, les grans finques de muntanya es tanquen, com també els accessos a platges, etc, mentre el conseller ens parla de parcs naturals *sui generis*, amb uns parcs de peatge, amb "xiringuito" inclòs. El ciutadà i el part foraner esdevenen pagesos de cap de setmana, ens envaeix amb força el fenomen conegut com dels *hobby farmers*, una opció de lleure ben comprensible per als treballadors especialment en un país on el 99% del territori és de propietat privada. És més, les persones que mantenen un cert lligam amb la cultura agrària contribueixen d'una manera a aquests moments gens menyspreable al manteniment del sector rural que difícilment pot encomanar-se en exclusiva al sector primari. Sigui com sigui, el que no podem fer de cap manera és escatimar esforços perquè l'agricultura i la ramaderia tinguin

una presència significativa a l'economia balear i ha de ser un sector viciat en tots els sentits pels poders públics.

I molt especialment en aquest sentit cal mantenir l'especificitat de Menorca i no malmetre el seu equilibri, molt més assenyat i atractiu, assumint de ver les conseqüències de la declaració de reserva de la biosfera. Mentrestant, l'estratègia confessada per Gabriel Cañellas i Jeroni Saiz de convertir les Illes Balears en la segona residència dels ciutadans del nord d'Europa, s'implementa amb notable èxit, això sí, sense que el Govern, de moment, en bravegi gaire en públic. A hores d'ara no són capaços de calibrar l'abast i els efectes inflacionaris, socials, culturals i de tota mena que pot tenir la compra massiva de territori per part dels ciutadans no residents a les Illes, fins i tot els nostres ciutadans aprofiten la irracionalitat que suposa que una finca de fora vila resulti més econòmica que un solar per fer-s'hi una casa, etc., etc.

Supòs que tots convenim que tot aquest cúmul de factors i d'altres que m'he deixat, suposen una greu pressió sobre el sòl rústic que és avui de caràcter extraordinari. Així idò, la primera pregunta que se'ns planteja és si aquesta llei respon tots aquests reptes, i sincerament, creim que no. De fet, sembla que els redactors ni tan sols han analitzat la problemàtica amb tota la seva complexitat, s'han conformat a regular aspectes parcials, sense gaire ambició, o més probablement coneixent el PP i els estímuls normatius, senzillament és que aquesta és la regulació màxima que estan disposats a imposar els operadors econòmics. De fet, la Llei, incomprensiblement, en comptes d'establir normes de protecció amb caràcter de mínimes per al planejament municipal, es preocupa molt que no sigui senzill incrementar aquesta protecció, una preocupació fins ara absent de qualsevol normativa d'aquestes característiques.

D'entrada, en comptes de partir de la premissa que el sòl rústic és inedificable per als usos no agraris i en tot cas admetre excepcions degudament motivades, la Llei fa just el contrari, diu que tot el sòl és edificable, això sí amb una parcel·la mínima, i que seran els ajuntaments els que hauran de justificar cas per cas els increments de protecció del seu territori, els ajuntaments i només els ajuntaments, perquè respecte dels consells insulars, la Llei resulta indignant per antiinsularista. S'obstina que els consells no hi puguin dir res de res, quan són, recordem-ho qui tenen atribuïda la competència urbanística i els que són cridats per l'Estatut a exercir la competència en ordenació del territori, una competència present al llistat de l'article 39 i que efectivament el Govern del PP es nega, una vegada i una altra, a transferir o a atribuir aquesta competència als consells insulars, quan seria del tot raonable i creiem que aquest era l'esperit de l'Estatut, que arribàs a transferir-se.

Som conscients que en gran mesura, un debat sobre tres-centes esmenes presentades al projecte, permetran conèixer millor quines són les veritables intencions del Govern, però hi ha una sèrie de mancances greus en l'orientació i fins i tot en la no regulació de la Llei que creim que reclamen la seva retirada per una nova redacció.

En primer lloc, consideram molt perillosa una de les premisses bàsiques d'on parteix la Llei, que no és sòl rústic tot allò que no sigui sòl urbà urbanitzable, com succeïa fins ara, sinó que tan sols serà sòl rústic aquell que té unes funcions rústiques. En principi, una definició positiva de sòl rústic aporta elements interessants, perquè obliga que una sèrie de territoris hagin de ser indefugiblement rústics, la qual cosa celebrem, però el que no compartim és que la Llei deixi fora de classificació de rústics aquelles territoris que, diguem-ho així, no tinguin una vocació clara, amb la qual cosa poden comparèixer uns urbanitzables *sui generis*. Aquest punt de partida, que és coherent amb la caracterització que fa del sòl rústic el projecte de llei estatal del sòl, permetria que un planejament consideri rústic només aquell sòl que té una especial protecció, unes especials mesures, unes especials característiques que permeten, que ens exigeixen aquesta protecció, mentre que declari urbanitzables amplíssims territoris, per exemple tots aquells sòls que molts de planejaments urbanístics municipals actuals anomenen excedents, uns terrenys que solen situar-se en la perifèria dels nuclis urbans o a les rotes, pels quals es podrien preveure parcel·les d'un o dos quarts, sempre en tot cas per davall de la quarterada i aquesta és una possibilitat que permet la llei, que ens deixaria inermes davant la llei de l'estat que també parteix d'aquesta filosofia i que pot ser nefasta per al desenvolupament territorial harmònic, un atemptat, entenem, contra el ja malmès paisatge rural de Mallorca i Eivissa i una greu amenaça per al de Menorca.

Un altre element pertorbador del projecte de llei és la regulació, si és que se'n pot dir regulació, que fa dels nuclis rurals. Certament, en aquest moment no en podem copsar l'abast perquè d'entrada no se sap ben bé què són, perquè què signifiquen els assentaments a aquesta classe de sòl de què parla la llei? Al cap i a la fi tots els nuclis són envoltats de sòl rústic. Entenem-nos, el nostre grup no es pronuncia radicalment en contra d'una figura com la dels nuclis rurals, ja es tracti dels tradicionals llogarets o de les urbanitzacions aparegudes en sòl rústic les darreres dècades, ho veim com una figura molt complexa, molt difícil que probablement, per ventura l'haurem d'introduir o no, però que en tot cas hi ha d'haver un debat dins la mateixa llei. De fet, el desgavell urbanístic que és la característica fonamental del model territorial que hem permès o que s'ha permès en aquestes illes, ha creat tantes situacions, més o menys consolidades al marge de la legalitat que cal reaccionar amb fórmules imaginatives que evitin al màxim els greuges comparatius. Ara bé, el que no pot fer la llei és limitar-se a oferir xecs en blanc als ajuntaments perquè regulin els nuclis que ells vulguin i de la manera que els doni la gana. Nosaltres creim que és la llei que ha de regular uns mínims, definir les característiques bàsiques d'aquests nuclis i garantir que els beneficiaris suportaran els deures d'urbanitzar, cedir i equidistribuir a més dels requisits mediambientals que han de satisfer els assentaments humans, mediambientals, higiènics, etc. En cap cas la llei no pot deixar la porta oberta, en cap cas, a noves urbanitzacions a manera de (...) il·legals, sota la figura de nucli rural.

Així doncs, al nostre parer, el PP té dues alternatives, retirar el projecte de llei i tornar-lo amb una regulació molt més acurada o suprimir en aquest moment totes les referències que es fan a la llei del sòl rústic al nucli rural i esperar a fer-ne la regulació a la llei del sòl balear que confiam imminent i que em sembla la seu sistemàtica més escaient, tal i com ve, sigui com sigui, em sembla absolutament imprevisible aquest esment que es fa als nuclis rurals.

El projecte de llei distingeix entre sòl rústic comú i sòl rústic protegit, em sembla un encert, però més enllà de la remissió a la Llei d'espais naturals, la nova llei no regula res en absolut d'aquest sòl especialment protegit, sinó que diu que en serà d'aplicació el sòl rústic comú, més aquelles mesures que dicti el planejament municipal, per a aquest viatge, senyores i senyors del PP, em sembla que no importaven aquestes beaces, això ja ho fan tots els planejaments sense necessitat d'aquesta dicotomia, és, per a nosaltres un exemple, un altre exemple, del nominalisme a què ens té avesats el PP, declaracions d'intencions, frases i més frases que fins i tot en aquells casos, pocs casos, que esdevenen dret positiu i que surten publicats al butlletí oficial, se'n preocupen prou que no comportin conseqüències jurídiques precises.

Un altre parany de la llei i n'hi ha tota una sèrie que enganyen a primera vista, és la nova regulació de les segregacions en sòl rústic, sembla que a la fi hi havia una decisió per afrontar aquesta peça clau per al futur del nostre sòl rústic, però en realitat em sembla un miratge, què és si no? Ens diu la llei que a l'hora de dividir una finca en àrees caldrà respectar la parcel·la mínima, però quina parcel·la mínima, quina?, no n'hi ha cap per als usos agraris o és que hem de tornar i recuperar, com deia el Sr. Triay, aquelles unitats *mínimas de cultivo*?, 2.000 metres en reguiu, és això el que pretén la llei?, perquè tampoc no ho diu clarament. Parlem dels 2.000 metres quadrats en reguiu, i sabem que per Conselleria d'Agricultura del Govern balear dur aigua en camionades a un aljub és un regiu, en 2.000 metres, avui, certificats ben recents, això significa que es podran xapar totes les finques en 2.000 metres quadrats?, o fins i tot això podria ser discutible, que no fos la unitat mínima de conreu, no tinguem res a veure amb el tema urbanístic, i senzillament no hi ha cap parcel·la mínima, i si no hi ha cap parcel·la mínima agrària, es pot xapar una finca en l'extensió que sigui, qualsevol extensió.

Aquesta reflexió sobre la manca de parcel·la mínima per a les edificacions agràries ens mena cap a una de les principals llacunes que té la llei, això és que no regula gairebé res respecte d'aquestes edificacions, oblidant, i no podem acceptar o no podem creure que sigui un oblit gens innocent, el joc que dona una construcció tan compromesa, tan polèmica, tan delicada com les casetes d'eines, qualsevol que sigui el nom que als distints indrets rep aquesta figura. La llei tampoc no distingeix entre explotacions agràries efectives i els pagesos de cap de setmana, on el component de lleure és decisiu. Així doncs, un pagès gaudeix de les mateixes potencialitats constructives en sòl rústic que qualsevol ciutadà, una aberració que comportarà o que el primer tindrà dificultat per dur a terme totes les obres que necessiti la seva explotació, o, el que resulta molt més probable atès el redactat mateix de la llei i probablement la voluntat *legislatoris* que hi ha darrera, que els promotors podran sortejar els requisits per a les autoritzacions d'habitatge unifamiliar mitjançant construccions amb una pretesa vocació rural. Vegem si estam filant prim respecte de l'habitatge unifamiliar en sòl rústic i permetrem que tothom s'hi faci casetes sense cap mena de regulació, sense establir cap ocupació màxima, sense establir parcel·la mínima, etc.

Una altra regulació al nostre entendre és la de la socialització dels aprofitaments atípics. D'entrada, en coherència a la nostra premissa sobre la inedificabilitat general del sòl rústic, caldria considerar els habitatges en sòl rústic com aprofitaments atípics i, per tant, la societat ha de participar de la plus vàlua que s'atorga al promotor en la llicència. És inconcebible que a part d'altres consideracions, hi hagi ciutadans que prefereixin anar a viure fora vila per la simple raó que una finca és més barata que un solar, l'ús residencial no pot tenir el mateix tractament urbanístic ni fiscal que l'ús estrictament agropecuari, a part d'això, malgrat la llei se circumscriu als interessos generals, ja és prou greu que no ens aclareixi què vol dir amb això d'aprofitaments atípics. Com ens pot dir que el promotor només s'apropiarà del 90% sense dir-nos de què és aquest 90%? Personalment ho trob d'una frivolitat inversemblant, que se'ns presenti una llei amb aquests termes. Algú creu que els propietaris lliuraran el 10% d'alguna cosa que ens dirà el Govern a una norma reglamentària -si és que l'arriba a dictar mai-? Una de dues: O el PP ens vol prendre el pèl i presenta una norma manifestament inconstitucional per no haver-la d'aplicar mai, o és que s'han equivocat. Com que, malgrat el nostre escepticisme hem de pensar que s'han equivocat, demanam al PP que retiri aquest projecte de llei per donar-li oportunitat d'esmenar-la.

Però respecte d'aquest 10% del que sia també hi ha un altre element: S'ha d'aportar als ajuntaments. Creim que és un error. Som ben conscients que el finançament dels ajuntaments és del tot insuficient, però oferir-li ingressos extraordinaris en base a la permissivitat urbanística pot tenir uns efectes perversos difícilment avaluable. Ja ens ha bastat fins ara que els ajuntaments han incentivat la urbanització del seu municipi, especialment al litoral, confiant en les compensacions urbanístiques i fiscals, perquè el finançament municipal depèn molt de les construccions que s'hi facin. Aquest ha estat i és un *handicap* molt important per als ajuntaments que voldrien protegir el seu territori i alhora oferir servicis i equipaments de qualitat als seus ciutadans,

La mesura que proposa aquesta llei del sòl en comptes de contribuir a redreçar el model, hi aprofundeix. Els ajuntaments preferiran els interessos generals, els polígons industrials o de serveis, i tothom voldrà un camp de golf, i se li ha d'aportar un 10%, un 10% del que sigui, perquè això pareix que són bastants de doblers. A més no resta prou clar ni prou garantit que els ingressos generats per aquestes declaracions serveixin per a una política de preservació territorial i d'adquisició de sòl públic, i per al nostre grup aquesta garantia és molt desitjable. Per part de la regulació de l'interès general en ella mateixa considerada és força decebedora. Els motius que han de justificar un interès general han de ser molt precisos, molt més precisos del que regula la Llei. Cal un canvi en aquesta figura respecte del que ha suposat fins ara de l'abús que n'ha fet el PP. És més, nosaltres pensam que seguint l'exemple de la Llei valenciana, la declaració d'interès general s'ha de sotmetre a un termini. En acabar aquest, s'ha de desmantellar la construcció o la instal·lació.

La Llei tampoc no regula satisfactòriament -i vaig abreujant- el règim d'edificis existents, ni dissenya cap mesura, ni una, a favor de la nostra pagesia. A més, malgrat la greu problemàtica que vivim sobre la titularitat...

(El Sr. President reprèn la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Vagi acabant, Sr. Diputat, per favor.

EL SR. ALORDA I VILARRUBIAS:

...la titularitat i l'accés lliure dels camins rurals i dels itineraris d'interès, la llei se'n desentén.

Molt breument, respecte dels paràmetres mínims, especialment pel que fa a la parcel·la mínima per a l'habitatge unifamiliar, la Llei és absolutament insatisfactòria. De fet és tan permissiva que probablement no hi haurà cap ajuntament afectat. Bé se n'ha guardat el PP, que això sigui així. L'ocupació de la parcel·la és clarament excessiva, l'altura s'incrementa respecte de la Llei d'espais naturals. Sobre la polèmica parcel·la mínima és la mateixa a les Pitiüses de la que ha aprovat una norma del Consell Insular; per a Formentera és senzillament absurda, es demanen 7.000 metres quadrats a les finques anteriors a l'any 58, i 6.000 metres quadrats a les finques posteriors a l'any 58; és absurd. Respecte de Menorca fa empegueir: Una declaració de reserva de la biosfera, totes les declaracions fetes pels principals líders, fins i tot del PP, amb motiu de la declaració del PTP, i tornam enrer a 14.000 metres quadrats. Pel Consell Insular de Mallorca, permetre l'edificació en finques de 7.000 metres quadrats és senzillament voler sostreure als legítims representants dels pobles de Mallorca la possibilitat d'ampliar aquest mínim, tot tornant a una ordre ministerial, la de l'any 58, que és una fita senzillament ridícula, i que ja ha estat, entenc, prou ridiculitzada pel Sr. Triay.

He d'acabar, i acabaré, però no ho podria fer sense lamentar i denunciar el galimaties competencial al qual ens està menant el PP, amb un antiinsularisme absurd, que neguen verbalment però que s'aplica de manera implacable. Per al PP no hi ha més institució que el partit, no hi ha Consell Insular de Menorca, com hem vist amb el PTP de Menorca, ni molt menys Consell Insular de Mallorca. Els menorquins, pitiüsos, el Govern, ens han dit que hi ha d'haver un pla del Pla, del Raiguer, de la serra de Tramuntana, i ens diuen als mallorquins com i de quina manera s'ha d'ordenar el nostre territori. És inadmissible. Per paga aquestes decisions no es fan des de la defensa de la balearitat, sinó de la balearització. En realitat l'únic que els preocupa és mantenir el poder en mans del partit, ser més "pepista" que el PP. El nostre grup està fart de les humiliacions a què sotmet el PP al Consell Insular de Mallorca, i aquesta llei, si acaba arrabassant competències urbanístiques als consells, en serà una altra.

En matèria de sòl rústic, com en d'altres, els consells demanen a aquest parlament que els donem sabates, un bon calçat per caminar. La solució del Govern és tallar-los les cames. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies. Per part del Grup Parlamentari Mixt hi ha l'esmena presentada amb número de registre 3206/97. Per fer-ne la defensa té la paraula el seu portaveu Sr. Balanzat.

EL SR. BALANZAT I TORRES:

Gràcies, Sr. President, senyores diputades, senyors diputats. Jo seré una mica més breu que els portaveus que m'han precedit, entre d'altres coses perquè el darrer que li toca parlar no té més remei, sobretot en aquest cas, que repetir alguns dels arguments que s'han anat dient. Per tant, alguns me'ls estalviaré, però algunes coses sí que vull dir, i és que amb aquest tema de la Llei de sòl rústic duim ja alguns anys esperant, demanant, reclamant aquesta llei de sòl rústic; i a la fi, una vegada que el Govern balear, una vegada que el Partit Popular es decideix a dur a aquesta cambra aquest projecte de llei, la veritat és que hem quedat profundament decebuts, perquè de la lectura detallada d'aquest projecte de llei en podem deduir ben poques coses positives per al sòl rústic, un projecte de sòl rústic que suposarà un cop mortal a la Llei d'espais naturals, que suposarà un xec en blanc a la urbanització completa del medi rural de les Pitiüses; i veient l'articulat, la veritat és que incentiva la més gran agressió al medi rural i als espais protegits de les Illes.

Per això els Verds consideram clau tornar aquest projecte al Govern perquè el recicli, en un sentit ecològic i de preservació paisatgística, que això és en principi el que tothom esperava que fos aquest projecte de llei, que servís no per urbanitzar el medi rural, sinó per limitar els desgavells que fins ara hi havia, per limitar i per controlar les grans destrosses i il·legalitats, i que servís d'alguna manera per protegir i limitar. Desgraciadament veim que, si no s'hi posa remei, pot servir per tot el contrari, per tenir-hi una massificació urbanística terrible.

Jo ara faré referència molt breument a alguns -alguns només- dels aspectes que als Verds ens pareixen més preocupants. Díc alguns perquè no hi hauria temps per explicar-los tots. Només vull recordar que el Grup Mixt ha presentat 84 esmenes parcials. Això és perquè es vegi una mica què en pensam.

En primer lloc aquest projecte de llei del Govern permet qualsevol tipus d'ús del sòl rústic protegit, a través de la nova figura de declaració d'interès general, la qual ja no distingeix, com abans, entre utilitat pública i interès social. Tot s'ha de dir, aquest interès social s'hauria de llegir millor interès privat. Això suposa, per exemple, ampliació dels supòsits constructius de l'article 10 de la Llei d'espais naturals, així com proveïment d'aigua de la mar a través d'ANEI cap a camps de golf, que ara no es poden fer, potabilitzadores privades seran possibles, etcètera.

En segon lloc es crea la figura de nucli rural, és a dir anul·la la prohibició de formació de nous nuclis de població dins un sòl que, en teoria, no és vol urbà ni urbanitzable sinó rústic. La idea és multiplicar i/o legalitzar les urbanitzacions a l'interior o prop de la costa, com ara la part forana de Mallorca o el pla de Corona a Eivissa, per exemple. Això va en contra de la recent sentència del Tribunal Constitucional sobre la Llei estatal del sòl del 92, que confirma la constitucionalitat dels articles 15 i 16.2, els quals prohibeixen la conversió de sòl rústic en urbà. I m'agradaria insistir una mica en aquests dos articles, perquè aquest projecte de llei se'ls salta. Aquests articles de la llei del sòl, encara vigents, i que no han estat anul·lats ni impugnats pel Constitucional, perquè resulta que el projecte de llei de sòl rústic que ens presenta el Partit Popular permet desenvolupar, diu "les activitats que s'autoritza", encara que no tinguin destinació agrícola, forestal, ramadera, cinegètica, i en general vinculada a l'ús racional dels recursos natural. El sòl rústic comú, i parcialment el protegit, es podrà doncs construir molt més, tot tipus d'habitatge residencials, turisme rural i no només agroturisme, complexos esportius, multipropietat, parcs aquàtics, bars, discoteques. No hi ha cap limitació en principi perquè no es pugui fer qualsevol d'aquestes activitats.

De fet es reforma a la baixa la LEN, la Llei d'espais naturals, en reconvertir la superfície mínima d'edificació en superfície mínima d'un habitatge, a fi que les altres activitats d'interès general, per suposat, colin en menys metres quadrats. Aquesta petita trampa de canviar "edificació" per "habitatge" és interessant.

Per altra banda, no preveu aquest projecte de llei cap protecció paisatgística especial, ni es demanarà avaluació d'impacte ambiental o paisatgístic previ, ni se soterraran les esteses elèctriques ni telefòniques, ni tan sols a les zones protegides; ni es pensa exigir depuració neta, terciària, de les plantes industrials, ni caràcter ecològic de les noves instal·lacions de gestió de residu -article 24-. Quant a parcel·les mínimes, recordar que la parcel·la mínima de construcció és la mateixa que a la LEN reformada; és a dir que en els llocs de màxima protecció a Eivissa quedaria en 30.000 metres, 25.000 a Formentera, molt més a Mallorca; però irrisòria al sòl rústic comú: a Eivissa són 7.000 metres quadrats, una parcel·la mínima absolutament irrisòria. A més, la clàusula d'antiguitat prevista per a Mallorca i Menorca, permetrà reduir els metres quadrats necessaris en molts de casos a la meitat, a 7.000 metres legals; per tant és una altra trampa d'aquest projecte de llei per donar més facilitats a la urbanització.

Un altre aspecte preocupant són els aprofitaments urbanístics, és a dir el tant per cent que podrà ser edificat de cada parcel·la, que són un 4% a Mallorca i Menorca, un 5% a les Pitiüses. Com veuen sempre curiosament el lloc de les nostres illes allà on sempre es permet més destrucció sempre és a les Pitiüses. Per què serà? Sempre ens toca ballar amb la més lletja. A Mallorca en parcel·les de 14.000 metres quasi 500 metres quadrats seran construïbles; 350 metres quadrats a Formentera, per exemple. En cap cas no es contempla l'adaptació arquitectònica a l'entorn tradicional.

Per altra part aquestes declaracions d'interès general de què estava parlant estaran en mans de la CIU corresponent com de Govern balear, fet que sostreu autonomia als consells insulars. I a més, les CIU no podrà canviar la superfície mínima de la parcel·la, que queda en mans del Govern balear i dels ajuntaments, dels ajuntaments en el cas que justifiquin per què volen augmentar la parcel·la mínima. Ho han de justificar, i no vol dir que se'ls doni autorització. Per tant, la idea és fer i desfer sense problemes, perquè les possibilitats al final de corrupció urbanística augmentin.

Per altre costat preveu també la possibilitat de privatitzar la disciplina urbanística i retallar l'autonomia de les CIU, dels consells insulars en benefici del Govern balear. Permet ampliar o reformar camps de golf i urbanitzacions annexes ja existents sense tramitar la justificació de la suficiència d'aigües. I per si fos poc, permet que es reguin amb aigua de fonts i torrents que aboquin directament a la mar. Per altre costat, en el que fa referència a la participació ciutadana i la informació pública, hi ha un aspecte que no s'ha comentat, que creim que és interessant. No hi ha garanties realment de participació ciutadana i informació pública real a la gestió del sòl rústic. L'autorització d'activitat d'interès general no dóna garanties de consulta als municipis i illes afectades, i en general els terminis d'exposició i de resolució estan fets a mida de la pressa per especular i construir: quinze dies, per exemple, per a camps de golf o nuclis rurals, dos mesos per resoldre per silenci administratiu segregacions.

Conclusió: Pensam sincerament que és un projecte de llei fet no per protegir, no per limitar les construccions i la destrucció del medi rural, sinó per tot el contrari, per urbanitzar-lo, per encimentar-lo, i és per això que els Verds demanam la devolució al Govern d'aquest projecte de llei per transformar-lo completament i, com deia al principi, reciclar-lo en una nova llei que realment sigui per a l'objectiu que ha de tenir una llei de sòl rústic, per limitar, per protegir aquest espai. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Té la paraula en nom del Govern el conseller de Medi Ambient, Sr. Reus.

EL SR. CONSELLER DE MEDI AMBIENT, ORDENACIÓ DEL TERRITORI I LITORAL (Bartomeu Reus i Beltran):

Sr. President, senyores i senyors diputats. Hem quedat un poc tots sols, no obstant això intentarem fer un debat que pugui ser productiu. I ara faré una cosa que no he fet mai, que és llegir; perquè no voldria que a l'acta quedàs d'aquest debat una visió tan simplista d'aquest text, en el sentit que crec que tots els grups han coincidit simplement en tocar uns certs elements. Voldria recordar quin és l'índex d'aquesta llei, perquè és tan complet, és tan dens, que no oblidem que és una norma que està més enllà de parcel·les mínimes i qüestions com aquí s'ha volgut comentar. Recordem que feim una definició i destí del sòl rústic. Classificam el sòl rústic en comú i protegit, parlem de criteris d'ordenació dels terrenys, comentam el tema de nuclis rurals, feim referència al dret de la propietat amb facultats i deures, que és un tema molt important; feim referència a segregacions, el seu règim, comentam els usos admesos, condicionats i prohibits; ens referim a vinculació de parcel·les, a vinculació d'usos; feim referència a un concepte important, que és l'aprofitament atípic, quant a plusvàlua a col·lectivitat; comentam activitats relacionades amb la destinació o naturalesa de les finques, activitats vinculades a explotació i conservació del medi natural; feim referència a activitats vinculades a usos complementaris a explotació tradicional; feim referència a activitats relacionades amb infraestructures públiques, amb l'ús d'habitatge unifamiliar, activitats declarades d'interès general; feim referència a condicions de l'edificació, a condicions de posició i implantació de l'edificació; feim referència a dotació de serveis de les instal·lacions; feim referència al règim de llicències; comentam tots els temes relatius a procediments específics respecte d'autorització d'activitats relacionades amb el destí de les finques, autoritzacions relatives a infraestructures públiques, autoritzacions relatives a activitats implícites a habitatge unifamiliar; autorització d'activitats d'interès general;

continuem amb el tema de patrimonis públics del sòl, per aconseguir el recurs de sòl disponible a efectes socials; comentem el tema de disciplina urbanística a efectes d'una gestió superior als ajuntaments, mancomunada, consorciada; feim referència a un règim sancionador de vehicles que actuïn dins àrees protegides; modifiquem la Llei de camps de golf a efectes de mesurar ics pautes; modifiquem la Llei d'edificis fora d'ordenació a efectes de penalitzar els usos també, no simplement edificacions; marquem uns criteris d'incorporació del sòl rústic al procés urbanitzador, amb unes fites importants, considerant l'efecte del decret de densitats; feim una referència expressa a la limitació de l'ús de caravanes a sòl rústic; marquem un règim d'edificacions afectades per obra pública o expropiació forçosa; feim una reflexió respecte d'edificis existents, i que va emmarcant un règim d'equivalència entre sòl no urbanitzable i sòl rústic, que pot ser un element de defensa davant lleis que puguin venir el dia demà.

Dic tot això perquè em sabia molt de greu personalment que aquest debat quedàs merament centrat en poques qüestions, que possiblement siguin de cara a l'opinió pública les més interessants, però han de convenir amb mi que és un text articulat amb 39 articles, 6 o 7 disposicions addicionals, 3 transitòries, que intenta ser complet. M'agradaria poder fer un debat extens -el temps no ho dona- i voldria contestar intervencions dels grups ordenant la qüestió amb un (...), que pugui ser competències. La Llei conserva una competència municipal respecte de la visió del sòl. Originàriament és el municipi el que ha d'actuar. En tutela ha d'actuar el consell insular. En disciplina pot actuar l'ajuntament, el consell insular, o crear noves fórmules. Respecte d'ordenació, per damunt del planejament municipal parlem de la figura d'ordenació del territori. Què és això? És el mateix que urbanisme? Són matèries separades i connexes. Una cosa està per damunt l'altra. Avui en dia jo no he de discutir el tema dels consells insulars-Govern balear, tenc el convenciment que (...) serà un tema assumit pels consells insulars. No potser que ningú pensi que quant a prevalència de normes pot estar per damunt una norma subsidiària complementària que un pla territorial parcial. Això ningú no ho ha d'ignorar. Si Menorca i Eivissa, si el Raiguer, el Pla, Tramuntana, el Llevant han de tenir una ordenació particular via un PTP, a qui se li acudeix que hi pugui haver altra fórmula de determinar ics mencions, llevat en base a aquests instrument.

Moltes vegades es parla a aquesta cambra d'una llei molt afamada, la Llei d'ordenació del territori de l'any 87. Anem a aplicar-la: El repartiment de competències s'arribarà a fer, a aquesta autonomia, això és evident. Jo estic convençut que ara, a la vista de l'elaboració dels PTP d'Eivissa i Formentera, del Raiguer i Tramuntana, i del Pla, hi pot haver una cooperació molt important entre consells insulars i Govern. Però el que hem de saber és que la visió del territori per damunt d'allò merament municipal ha de ser arrel d'una competència o una formulació distinta a l'urbanística, que hi està per damunt.

Hem parlat dels nuclis rurals. Que em sap de greu, que s'hagi fet lectura simplista d'una cosa important! Al marge d'entrar en la regulació d'una cosa que tots estimem, i tots tenim a la vista, els llogarets tradicionals: Binibona, Biniarroi, Ruberts, els que siguin, també hi ha un problema a les Balears, que és un fet que tenim per tot Mallorca, per tot Menorca, Eivissa, unes urbanitzacions que varen néixer de forma irregular. Què hem de fer amb elles? Què hem de fer amb uns espais que realment són la perifèria urbana de les ciutats? Hem de continuar com fins ara, dient que això és un desastre, però res més?

Jo pens que arriba el moment d'intentar ordenar aquesta qüestió, no legalitzant res, merament ordenant, no fent sòl urbà, sinó realment creant directrius d'ús. Per altra banda, evidentment aquí seran els ajuntaments, via planejament, serà realment un instrument d'ordenació del territori el que determini el quant, el com i el perquè. I no importa que ho digui la Llei, és un principi d'ordre. Respecte de parcel·lacions irregulars, s'haurà d'anar a un criteri de consolidació. Jo els deman per favor, senyors diputats, que avui aquí som pocs, intentem fer un debat rigorós, no simplificador, no infantil, no demagògic. Seria faltar a la veritat pensar que en base a aquesta regulació puguem estendre parcel·lacions il·legals en el conjunt de les Balears; això és un desbarat autèntic. Crec que hi ha valentia, crec que hi ha necessitat d'abordar d'una forma rigorosa un problema que és possiblement l'impacte de paisatge i ambiental més greu en el contorn de les ciutats a les Balears. Això serà sempre la mesura d'ordre dels ajuntaments i la visió superior dels instruments d'ordenació del territori, que determinin el què, el quan i el com.

Hem comentat el tema de rendiment atípic. Jo pens que el rendiment atípic s'ha de referir a quelcom que serà molt residual, que serà l'interès general que pugui tenir realment un interès lucratiu. Pens que aquesta renda ha d'anar al municipi en particular, que no és qui dictarà realment l'autorització, que la dictarà en qualsevol cas la comissió insular d'urbanisme.

Sr. Balanzat, merament el Govern balear pot actuar en aquells casos d'interesos generals que afectin tres illes, que han de ser molts pocs. A mi en particular, llevat de temes de telecomunicacions, no se me'n acudeixen en absolut. És el consell insular en particular que tindrà la possibilitat en certa llibertat poder dir que sí o que no a un interès social, que unificam les dues figures per fer molt residual el que era l'interès general, volem deixar un poc de banda una cosa que jo he de dir ben fort que ha tengut un mal ús a les Illes Balears. L'interès social ha estat una font de problemes, ha estat realment el capritx de molts de senyors que han entrat a perjudicar un context urbà o periurbà.

Anant a parcel·les mínimes, que veig que aquí s'ha fet un gran debat d'aquest tema, sobretot anant a la qüestió de l'any 58. La Llei, si qualcú la vol estudiar en profunditat, el que pot determinar és una visió de les Balears molt diferenciada per illes, per comarques, fins i tot per municipis. No feim altra cosa que possibilitar que cada element singular, que cada visió local pugui tenir una plasmació. El meu convenciment és que tenint en marxa com tenim plans d'ordenació -Menorca, Eivissa-Formentera, Mallorca a moltes zones- ens trobarem amb un context diferenciador que pugui recollir els elements singulars diferenciadors de cada àrea. En aquest sentit jo estic convençut que les parcel·les mínimes han de créixer. Els faré uns números molt simples perquè vegin un poquet el que pensam que podrà arribar a ser aquesta visió quant a percentatges. Mirin, el més probable és que les Illes Balears, agafant un poquet els planejaments actuals i la informació que tenim, pot resultar que el 20,86% del sòl sigui inedificable per complet. Ens trobarem que parcel·les superiors a 200.000 metres sigui el 16,76%, parcel·les entre 200.000 i 30.000 metres que sigui el 20,02%, parcel·les entre 30.000 i 15.000 metres sigui el 12,19%. És a dir que ens trobarem, en resum, que parcel·les superiors a 30.000 metres serà el 57% a les Illes Balears i 58,5% a Mallorca; i parcel·les superiors a 15.000 metres, quant a parcel·les serà el 73% conjunt a les Balears. Queda un espai, en particular a Mallorca, que afecta, on el 18,53% són parcel·les entre 7.000 i 15.000 metres,

Però hem de pensar que parlam d'una ordre del 58 que va consagrar una visió minifundista en certes comarques de Balears, no en totes. Nosaltres hem fet un esforç perquè ens hem trobat que la informació cadastral, per arribar realment a saber el què, tal vegada vostès han tengut més èxit que nosaltres, nosaltres ho hem traduït al Pla del Pla, on tenim informació de detall. Llavors en el Pla del Pla, on evidentment hi ha més minifundi que a Tramuntana, i que a Artà i que a Menorca, ens trobam que aquest conjunt del 18,58% que són parcel·les de 7.000 a 15.000 quines són segregades abans del 58. Això afecta el 2,4% del territori rústic de la zona. I parlam d'una àrea que és el Pla de Mallorca, on el minifundi és més important que a altres comarques mallorquines i menorquines en particular. Per altra banda, quan nosaltres deim: d'aquestes parcel·les, quantes n'hi ha d'edificades ja? N'hi ha un conjunt important. Quantes d'elles estan, per exemple, per damunt de 12.000 metres quadrats? Són moltes. Jo vull expressar i vull dir que aquest problema de metres quadrats a Mallorca pot fer referència a una xifra que sigui de l'1,7% del territori. I a més ho dic així, perquè quedi damunt la taula.

Vostès veuran que té el seu estudi, jo tenc el meu. L'important és no crear confusió. Crec que hi ha un element que a tots ens uneix, que és la defensa del sòl rústic a ultrança. Aquesta llei consagra un tema que per a mi és important: la potestat en certa forma discrecional de l'administració per poder actuar davant els particulars. Jo sé que aquí hi haurà una opinió en contra, en el sentit que si el planejament realment ha confirmat un possible ús edificatori, això està confirmat, és ben ver, però recordem que hi ha la potestat municipal per realment poder definir aquests usos. Recordem que la Llei és molt clara, quan parla de parcel·les del 58, parla d'àrees. No és el tema simplista que tot àmbit municipal qualsevol parcel·la del 58 pugui entrar a efectes edificatoris, sinó que serà realment una visió municipal o d'ordenació del territori, que en àrees determinades i conjunes homogènies hi puguin entrar. Jo aquesta xifra que don d'1,6%, que pot tenir una (...) fins a l'1,8% pens que és ajustada. No cream un problema greu a allò que és l'entorn de les Balears. Parlam, recordem, del fet que a les Balears queda consagrada un 73% en finques superiors a 15.000 metres quadrats; queda un espai de sòl urbà, el 7%. És a dir, intentem, per favor, reconduir el tema a allò que és l'autèntica realitat i jo sé que els grups polítics ens hem de donar un poquet de creu, aquí asseguts, però no hem d'enganyar la gent.

En resum, el que jo volia explicar és que aquesta llei és fruit d'aquest moment; no hi ha pretensió de fer aquesta llei immobiliària i el que és important, un pic tenim autonomia, és que hi hagi una revisió constant de les normes adaptada a les autèntiques realitats. Em creguin que aquesta llei contempla una visió de sòl rústic restrictiva pensant, primer de tot, en la defensa dels elements naturals i agraris del seu entorn. Em creguin que la llei està pensada com a una defensa d'altres normes jurídiques que puguin sortir, que puguin crear una interferència en aquesta voluntat; no serà altra cosa que l'aplicació correcta d'aquesta norma per ajuntaments o per instruments d'ordenació del territori el que farà realitat aquesta voluntat i sentit. A llarg termini sabrem si realment hem trobat un camí fructífer i jo pens que el debat de futur ve donat per aquest encontre, aquesta trobada en un paper d'igualtat entre consells insulars amb competència en tutela urbanística i un govern balear amb competència, avui en dia, en ordenació del territori. Si no hi ha una confluència d'idees, si no hi ha un diàleg, si no hi ha un enteniment, el territori pot sortir lesionat.

En aquest sentit jo pens que avui no és el moment per fer aquesta crida, però sí que d'ara endavant tots nosaltres hem de fer una reflexió llarga i sensata per arribar a aquest tipus d'acord, que vegin que potser si hi ha hagut una presa en aquest tema no és per fer carreres amb vostès o que ha estat per fer carreres amb algú diferent, que en absolut, mai, mai no hem criticat d'una forma clara alguna cosa que estava implícita en una norma que és la defensa del territori. Discrepam respecte de certes visions, discrepam respecte de la potestat que té un consell insular més enllà de tuteles, però no és el moment, avui en dia; allò que sí he de dir que Déu vulgui que els anys que vénen aquest tipus de debats respecte de competències que conflueixen allà mateix no siguin, com avui en dia, un problema entre nosaltres. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller. En torn de rèplica té la paraula el portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, Sr. Grosske.

EL SR. GROSSKE I FIOL:

Sr. President, senyores diputades, senyors diputats, Sr. Conseller, efectivament aquesta és una llei molt complexa, que toca molts de temes que no han sortit en el debat, ni ho ha plantejat Esquerra Unida ni crec que la resta de portaveus perquè seria impossible, en un quart d'hora, tocar tots els extrems que vostè ha enumerat ràpidament en la seva intervenció. I, efectivament, dins aquestes molt nombroses qüestions que toca la llei, n'hi ha que poden ser valorades positivament, n'hi ha que poden ser valorades negativament, des del nostre punt de vista, i hi ha tota una gamma de possibilitats.

Però, evidentment, a on ha centrat la intervenció Esquerra Unida? Idò en la qüestió fonamental, és a dir, és cert o no és cert que estam situats en un horitzó estratègic de desvirtuació del sòl rústic i de la seva conversió en zona residencial desorganitzada; això és el tema, nosaltres deim que sí, que la pressió urbanística que existeix sobre el sòl rústic amenaça, en vint, vint-i-cinc o trenta anys, amb la seva desvirtuació i, a partir d'aquí, segona pregunta: és aquesta llei un instrument suficient per evitar aquest procés?, o no és un instrument suficient per evitar aquest procés?, i nosaltres sostenim que aquesta llei no és un instrument suficient; per què?, pel tema dels habitatges unifamiliars aïllades i pel tema dels interessos socials i per tema de la disciplina.

Aquí s'han aportat dades de parcel·les anteriors al 58, posteriors, de més de 14.000, de 14 entre 30, 30 a 200, més de 200.000, s'han aportat estudis, mostres...; jo també vull fer la meua petita aportació de dades referides a parcel·les i, en aquest sentit, una primera dada és que en aquests moments les Illes Balears, en sòl rústic, suporten entre 45 i 50 mil habitatges en sòl rústic, vol dir 45.000, 50.000 habitatges que tenen un impacte, evidentment, sobre el medi ambient molt superior a aquell que tenen els habitatges en sòl urbà, que estan vinculades a xarxes, per exemple, de clavegueram, etc., etc. Es construeixen cada any, en aquestes illes, entre 2.000 i 2.500 habitatges, en paraules del document d'hipòtesis de les directrius d'ordenació territorial, la immensa majoria d'ells il·legals; 40 a 45.000, de 2.000 a 2.500 més cada any, la majoria d'ells il·legals.

Aquesta és la situació de partida, i el tema, lògicament, des del nostre punt de vista, no són aquests 20.000 més o manco que puguin representar els corresponents a les parcel·les segregades abans del 1958, 20.000 habitatges que, evidentment, a Esquerra Unida ens sobren, però no són aquests, els fonamentals; si es vol són les 80.000 o 100.000 més habitatges que en aquest horitzó de 25 o 30 anys es poden generar en funció d'aquesta filosofia dels 14.000 metres quadrats; que siguin 80.000 o que siguin 100.000 és important però no és l'essencial, l'essencial és si entrem en aquesta dinàmica de tenir 140.000 habitatges en sòl rústic a les Illes Balears. Aquest és el tema, i per evitar tenir 140.000 o 120.000 habitatges, segons s'agafi allò del 58 o no s'agafi, per evitar tenir 140.000 o 120.000 habitatges en sòl rústic a les Illes Balears és necessari prendre disposicions audaces que han d'anar molt més enllà del que diu aquesta llei o del que varen dir en el seu moment les normes subsidiàries del Consell Insular de Mallorca.

Fa falta implementar polítiques i criteris que en aquests moments són extraordinàriament minoritaris en aquesta cambra, però que jo faig, ara mateix, mocions en el sentit que d'aquí a 15 o 20 anys ja veureu com seran les normes i seran els criteris que s'aprovaran en aquesta cambra, el problema és que ja sobre un territori i un sòl rústic devastat, però sobre aquest sòl rústic devastat llavors direm: "Efectivament, en sòl rústic l'ús de l'habitatge ha de ser restringit al màxim i limitat a la seva vinculació a l'explotació agrària". Això ens passarà en aquesta cambra d'aquí a 15 o 20 anys, però ja tendrem aquests 80 o 100.000 habitatges en sòl rústic, i això és el que ens jugam en aquesta llei, al marge, naturalment, de tots els altres criteris que vostè ha exposat, que són molt interessant, que debatrem en ponència, en comissió, en plenari, en el debat posterior, però això és el tema fonamental: anam de les 45.000 a les 140 o a les 120 o aturam aquesta història. Això és el que ens jugam en aquest debat.

I sobre el tema dels interessos socials jo estic content que vostè reconegui que hi ha hagut abusos, estic molt content, però si vostè, en aquesta llei, no ajuda perquè es faci una relació d'usos prohibits en sòl rústic que impedeixi, que limiti aquesta possibilitat de concessió d'interessos socials excloent tota una sèrie de qüestions no avançam ni una passa, perquè la definició en positiu de l'interès social o de l'interès general, amb la nova formulació, és necessàriament limitada; què has de dir?, que necessàriament hagi de ser en sòl rústic, que hi hagi un benefici per a la comunitat..., sempre conceptes laxes; si no pots incloure en negatiu el fet de dir que això, això, això i això no es podrà en cap cas instal·lar en sòl rústic, no avançam ni una passa en aquesta situació.

I allò dels nuclis rurals vostè demana què s'ha de fer. Idò deixi fer els ajuntaments, que cadascú, des del coneixement particularitzat de cada cas, de cada expedient, de les diligències dels expedients administratius oberts en cada cas, vagin torejant aquesta situació; els doni criteris, els doni estímuls, els doni marcs de comportament, però no pretengui, d'un cop de ploma a l'article vuitè d'aquesta llei, solucionar, perquè llavors no se soluciona, una problemàtica tan complexa com aquesta que, evidentment, si es fa des d'una llei i d'un cop de ploma l'únic que passa és que es fa amb un sentit permissiu i amb un sentit extraordinàriament negatiu. Però insistesc: aquí el tema fonamental és el que he dit abans, és a dir, anam a un sòl rústic amb 120, 140.000 habitatges o no anam cap aquí, tenim el coratge polític d'aturar aquest procés o no el tenim, això és el tema. Gràcies.

(El Sr. Vicepresident primer substitueix el Sr. President en la direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Grosske. Dins el torn incidental té la paraula el portaveu del Grup Socialista Sr. Triay.

EL SR. TRIAY I LLOPIS:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, som a un debat de totalitat i, per tant, efectivament, el debat se centra en els aspectes principals de la llei, els aspectes que justifiquen la crítica global i que justifiquen la petició de devolució al Govern. Els altres aspectes d'aquest llarg índex que el conseller ens ha repassat seran objecte del debat de les esmenes parcials en el seu moment.

Vull recordar que aquesta ha estat una llei urbanística d'una comunitat autònoma aquí a on la gestió, la funció executiva i la gestió urbanística correspon als consells insulars, que ni tan sols s'ha consultat formalment als consells insulars i ni tan sols s'ha consultat formalment quan, realment, es modifiquen les competències d'aquests consells insulars que, per llei anterior, se'ls havien reconegut. Aquest és el nivell de relació i de país que construeix el Govern del Partit Popular.

Quantes parcel·les dins parcel·lacions il·legals hi ha sense edificar? Aquesta és una dada interessant que ens podria aportar el Govern per poder aclarir la transcendència d'aquesta possible declaració de nuclis rurals. Quants de milers i milers de parcel·les no edificades en parcel·lacions il·legals per davall dels 7.000 i dels 5.000 i dels 3.000 metres quadrats, per suposats, es podran edificar a través d'aquesta fórmula que avui es proposa en aquesta llei?

"De l'interès social se n'ha fet abús"; clar que se n'ha fet abús, se n'ha fet abús des de que el Govern, l'any 89, va aprovar un decret que feia molt més laxa i permissiva la declaració d'interès social, i se n'ha fet abús a Mallorca fins fa dos anys que una nova comissió insular d'urbanisme ha aplicat criteris molt més restrictius en relació a les declaracions d'interès social. Per tant, qui n'ha fet abús, Sr. Conseller?, quin partit ha fet abús de les declaracions d'interès social entre el 1983 i avui?, pregunta fàcil; si l'encerten participaran en un sorteig.

És una llei, aquesta, precisament parlant de les declaracions d'interès social i d'aquest negatiu decret del 1989, que no va ser capaç de resoldre la situació de totes les declaracions anteriors, que hi havia gent que les tenia des dels anys 70 i que no les executava, ens trobam que avui hi ha una borsa especulativa de declaracions d'interès social anteriors al 1989 i que no hi ha cap mecanisme legal per donar per caducades, i aquesta llei ni tan sols es planteja això, que és un problema amb què es troben els municipis dia sí i dia no quan els van a demanar llicències amb documents de la Comissió provincial d'urbanisme anteriors al 1989.

Per altra part, un altre aspecte fonamental d'aquesta llei per poder jutjar si realment és una llei proteccionista del sòl rústic o si realment és una llei permissiva i que, per tant, impulsa i incentiva l'edificació d'usos urbans en sòl rústic. Quin és el límit entre una declaració d'interès general i la necessitat d'una modificació o d'una revisió del planejament?; no existeix aquest límit; per declaració d'interès general es pot arribar a qualsevol actuació per important i impactant que sigui damunt el territori, igual que la unificació entre el que és la declaració d'utilitat pública i la declaració d'interès social. Aquesta unificació de dos conceptes diferents té uns efectes molt negatius damunt les àrees naturals d'especial interès, aquí a on està clarament delimitat quines coses es poden fer i quines no, i són molt restrictives les que es poden fer per interès social, que no permet nova edificació per declaracions d'interès social. Amb aquesta unificació es tornen obrir portes dins les àrees naturals d'especial interès de la LEN per poder introduir usos i edificacions que no estaven permesos.

Per altra part, l'Ordre Ministerial del 1958 diu el conseller que consagra el minifundisme. Aquesta ordre ministerial no consagra absolutament res; la norma del 1958 l'únic que fa és dir que la parcel·la mínima en secà, que és la immensa totalitat del territori, eren 15.000 metres, la qual cosa no s'ha complert de forma generalitzada des del 1958 fins avui, i dir que les parcel·les de reguiu es podrien edificar amb 2.000 metres, la qual cosa va tenir uns efectes, fins fa molts pocs anys, que totes les parcel·les de 2.000 metres i entre 2.000 i 15.000 metres fossin de reguiu amb qualsevol trampa i picaresca administrativa a les quals les administracions del Partit Popular des del 1983 han contribuït activament. Això són els efectes de l'Ordre Ministerial del 1958, que no consagra res.

Per altra part, si el conseller i el Govern no tenen res en contra dels consells insulars, no tenen res en contra de la proposta que fa el Consell de Mallorca, quina és la dificultat per acceptar el que proposa el Consell Insular de Mallorca i eliminar qualsevol excepció per davall de 14.000 metres?, quin és el problema?, perquè la seva proposta -insistesc- amb números a la mà, amb estudi del cadastre, estudi del cadastre que podem estendre, si vostè vol, a la totalitat, al 100%, del territori de Mallorca, suposa, com a mínim, 20.000 cases més entre 7.000 i 14.000 metres que no s'haguessin pogut edificar amb la norma que està en tramitació a la casa pròxima de Palau Reial, i parl d'habitatges, d'habitatges que es podran edificar, no de percentatges del territori que estan amb una classificació o amb una altra, parcel·les entre 7.000 i 15.000 metres no edificades avui, no incloses en zones de protecció de la Llei d'Espais naturals i que es podran edificar. Aquest és el mal claríssim i exemplar i emblemàtic que fa aquesta llei al territori.

Per altra part, sentir que el conseller diu que ells en cap moment han criticat l'actuació del Consell de Mallorca en aquesta matèria i que respecten totalment les competències que tenen en matèria d'urbanisme, la veritat és que em sona d'una manera francament irreal, perquè no fa tant que hem sentit que el Consell de Mallorca realment actuava en frau de llei, va ser la primera declaració pública del nou conseller portaveu del Govern, aquí absent, dient que el Consell de Mallorca actuava en frau de llei en el tema de la parcel·la mínima en sòl no urbanitzable, frau de llei que hauria de ser extensiu, supòs, al conseller de Foment que, en el seu dia, com a president del Consell de Mallorca i president de la Comissió Insular d'Urbanisme va fer ús d'exactament els mateixos mecanismes que el Govern qualifica ara de frau de llei per implantar la parcel·la mínima de 7.000 metres que avui es veu com a insuficient.

Senyores i senyors diputats, jo crec que la defensa que ha fet el conseller de la llei que ell ha proposat ha estat, no diré que ha estat una defensa dèbil, infantil o demagògica -això ja ho ha dit ell de nosaltres- però jo crec que, efectivament, ha estat una defensa que no ha aportat cap element positiu per poder fer mínimament creïble la seva afirmació que aquesta és una llei que té per objecte preservar i protegir el sòl rústic de les Illes Balears. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Triay. Dins el torn incidental, en representació del Grup Nacionalista-PSM té la paraula el seu portaveu Sr. Alorda.

EL SR. ALORDA I VILARRUBIAS:

Gràcies, Sr. President. Senyores diputades, senyors diputats, Sr. Conseller, tampoc nosaltres no negam que la llei tenguí elements positius i, de fet, celebrem la seva aparició, que seria absurd dir el contrari; en tot cas allà a on no entrarem és en un debat de detall i sí que volem una esmena a la totalitat perquè estam en contra d'algunes de les premisses de les quals parteix la llei, premisses bàsiques, i d'unes mancances, també, greus en algunes (...) amb què nosaltres fins i tot hi podríem estar d'acord o que fins i tot els podríem donar suport, però que estan tan mal dibuixades, tan poc dibuixades que no creim que sigui manera, a través d'esmenes parcials, d'arreglar.

D'entrada es parteix amb una definició, com li deia, perillosa que vostè gairebé ha volgut canviar dient que es diu que tot el sòl no urbanitzable és sòl rústic; això seria una disposició transitòria, i que és transitòria perquè tard o d'hora canviarà, perquè allò que pretén la llei és que no siguin així, sinó no estaria en una transitòria, estaria a la mateixa definició de la llei. A la definició de la llei allò que sí hi ha és una definició de caràcter positiu, hi ha uns sòls que tenen funcions rústiques i han de ser rústics i n'hi uns altres, si són urbans sòls urbans, si són urbanitzables sòls urbanitzables, i si no són cap d'aquests ja cercarem un (...) o ja cercarem qualque altre fórmula. Això nosaltres ho trobam perillós i que, sobretot si tenim en compte l'amenaça de la Llei del sòl estatal, que se'n podrien guardar, el Congrés dels Diputats, de dictar-ne cap ni una perquè no tenen competències, ens podem trobar amb urbanitzables...

(El Sr. President reprèn la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Guardin silenci, per favor.

EL SR. ALORDA I VILARRUBIAS:

...de tot color. Perquè també és cert que, d'entrada es qualifica tot el sòl com a urbanitzable, no es protegeix absolutament cap altre sòl que no fos aquell que ja estava protegit, o amb unes parcel·les mínimes ampliades, a la Llei d'Espais naturals. És més, s'insisteix en el fet que els ajuntaments hauran de justificar, per pujar la protecció, que aquesta llei, que ja és prou mínima, estableix, una cosa absolutament innovadora dins totes les normes que fins ara s'han fet de protecció a les quals, tant aquest parlament, com els PTP, com les normes subsidiàries i complementàries dels consells o del Govern, allò que pretenien era establir unes normes amb caràcter de mínimes i mai no qüestionaven que una altra administració, precisament per poder protegir, establís criteris superiors.

Ens torna a dir, també, que hi ha hagut un altre element positiu, que és que hi ha una classificació, però és que la classificació de sòl rústic comú i sòl rústic protegit és absolutament nominalista, no aporta absolutament res, tret de recordar que hi ha una llei d'espais naturals que, pel que veim, no es deroga, com a mínim no la deroga en massa punts, com a mínim l'altura sí, sembla, perquè l'altura mínima és de 8 metres a la llei que se'ns presenta, i és de 7 metres a la Llei d'Espais naturals, i enlloc no salva els 7 metres; no sabem si per llei posterior estarem derogant o com que és per llei especial no estam derogant; quedarem amb aquest dubte, però, de moment, si queda la Llei d'Espais naturals hi ha uns sòls especialment protegits; no en crea d'altra, no en crea d'altra i, per tant, el fet que el nomeni no diu res a favor d'aquesta llei.

Els nuclis rurals; tampoc no en diu res. Per dir el que diu dels nuclis rurals es podria també deixar de fer la llei i fer un article que digués que els planejaments municipals diran el que trobin que hagin de dir sobre el sòl rústic. Nosaltres considerem que un tema tan delicat com és legalitzar urbanitzacions il·legals, com vostè mateix reconeixia que és la motivació d'aquesta figura, creim que, com a mínim, la llei ha de dir algunes pautes, que és que podrem incloure dins aquesta caracterització, quins requisits mínims hauran d'exigir no d'allò que haurà de regular, sinó d'allò que haurà d'exigir aquest planejament, i creim francament que és un xec en blanc, una figura absolutament en blanc, i trasllada tota la pressió damunt els ajuntaments.

Sobre les segregacions no m'ha contestat. Quina regulació es fa de les segregacions si ens remetem a les parcel·les mínimes i no hem arribat a aclarir, o aquest diputat que els parla no ha arribat a aclarir quina és la parcel·la mínima? Sobre els edificis existents diu que també els regula; jo crec que la regulació és prou insuficient havent-hi, com hi pot haver, afectats els milers d'edificis que hi ha actualment. I uns molt importants, els interessos socials, com queden afectats, aquests interessos socials?; s'ha parlat dels que no estan ni construïts, sinó senzillament amb una declaració, però els que hi ha, els construïts, què succeeix amb aquests interessos socials?, es torna a deixar amb una vaguetat, em sembla, que coneixent la dificultat, coneixent la polèmica i la complexitat d'aquestes regulacions, la llei se'n desentén, com es desentén dels camins públics o dels camins rurals.

Dels camps de golf ens diu que és una novetat en positiu que regula i que modifica la Llei de Camps de golf; però si s'incompleix una ordre d'aquest mateix parlament en el sentit de dur aquella exigència que no es pogués regar amb aigua bona, sinó que havia de ser amb aigua depurada, els camps de golf existents!; aquesta llei no es respecta, quan hi ha fins i tot compromisos del mateix conseller, dits en aquesta mateixa cambra, que hi hauria una norma que obligaria retroactivament o que donaria uns terminis. No ho fa, aquesta llei.

Processos urbanitzadors. Hi ha un article o una disposició addicional, efectivament, molt interessant. Ara, no deixa absent absolutament cap territori, ni tan sols els dels incendis forestals; ja veurem com quedarà aquesta disposició addicional, confio que hagi estat senzillament un lapsus. En tot cas, no opera, no té gaire virtualitat aquesta limitació del percentatge de creixement dels nuclis havent-hi, com hi ha, uns urbanitzables tan enormes a les Illes Balears si no es procedeix a efectives desclassificacions.

Sobre els aprofitaments atípics, mantindrem allà a on calgui que establir que el 10% d'allò que s'hagi de cedir ho farà un reglament és inconstitucional, i jo estic convençut que des dels tècnics i des del mateix conseller també ho tenen clar, això, em sembla. Que els ajuntaments hagin de ser els que hagin de gaudir d'aquest 10%, nosaltres -ja ho he exposat tot d'una- creim que és delicat crear tanta pressió, que els ajuntament tenguin tant d'interès en els interessos generals en comptes dels polígons industrials; això pot tenir un efecte pervers damunt les motivacions dels ajuntaments que serien molt raonables i molt lògiques d'entendre i que creim que els hem de sostreure d'aquesta pressió. Insistesc que hi hauríem d'incloure l'habitatge; un ús condicionat és un aprofitament atípic, o és atípic o no és condicionat, i vostès mantenen les dues caracteritzacions per a l'habitatge unifamiliar d'usos plenament residencials en sòl rústic.

Sobre els interessos socials efectivament es denuncia que el Decret 75/89 no ha estat útil per regular aquesta matèria, però tampoc no ho redreça, aquesta llei. Creim que més que limitar-nos a lamentar la manca de virtualitat d'aquest decret, el que s'hauria d'haver fet era un esforç en l'articulat de la llei per regular millor aquesta figura.

Sobre la parcel·la mínima, és cada illa, sobretot, que pot entendre quines són les seves necessitats, però en tot cas; per tant, si hi ha d'haver una llei que estableixi uns mínims ha de permetre que els consells l'ampliïn. En el cas de Formentera no hi hem entrat: parcel·les anteriors al 58, 7.000 metres, parcel·les posteriors al 58, 6.000; supòs que és un error. En el cas de Menorca, 14.000 metres quadrats sona a befa amb una declaració de Reserva de la Biosfera; sona a befa en tot el debat que hi ha hagut a Menorca i en totes les declaracions que han fet els principals dirigents, fins i tot, del Partit Popular; 14.000 metres quadrats és irrisori; i a Mallorca hem d'entendre que la Llei d'Ordenació del territori ha d'haver estat modificada...

EL SR. PRESIDENT:

Vagi acabant, Sr. Diputat, per favor, que ja s'ha accedit bastant amb el temps.

EL SR. ALORDA I VILARRUBIAS:

Acabaré, idò, rapidíssimament. La Llei d'Ordenació del territori hauria d'haver estat matisada, com a mínim, per la Llei d'Atribució de competències; s'ha d'entendre que posterior a la Llei d'Atribució de competències en matèria urbanística als consells insulars, els consells insulars hi han de dir la seva; no han estat consultats, com s'ha referit, en el projecte de llei, i l'únic que es fa és llevar-li qualsevol atribució urbanística. Nosaltres estariem ben disposats, des del nostre grup, a llevar-los tuteles; de fet, nosaltres demanem que no hagin de tutelar les declaracions d'habitatge unifamiliar, allò que no volem és que se'ls llevin les atribucions en competències urbanístiques; és més, considerem que se'ls haurien d'atribuir competències també en ordenació de territori.

No podem consentir des de Mallorca que menorquins i pitiusos ens diguin com és que s'ha d'ordenar territorialment l'illa, no podem acceptar que se'ns digui que hi ha d'haver comarques, del Pla, del Raiguer, de Tramuntana, i després no se'ns consulti tan sols, als mallorquins, com s'ha de fer aquesta regulació; hem de ser extraordinàriament respectuosos amb l'ordenació del territori de cada illa, creim que ho hem de ser els mallorquins respecte dels menorquins i pitiusos i viceversa; creim que només així hi podrà haver una ordenació competencial adequada per a les Illes Balears. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Per part del Grup Parlamentari Mixt, Sr. Balanzat té vostè la paraula.

EL SR. BALANZAT I TORRES:

Sr. President, senyores diputades i senyors diputats. Faré referència a algun dels aspectes que ha esmentat el representant, el portaveu del Govern. Feia referència que només ens hem limitat a ressenyar o a destacar alguns aspectes i que no n'hem parlat, d'altres. Bé, òbviament. És a dir, hem parlat dels aspectes que hem considerat més perillosos o més perjudicials per al medi rural, per tant, és lògic que ens hàgim centrat en uns i no tant en altres.

Quant al tema de competències, ha fet una afirmació que crec que és bastant aclaridora de l'embullat que està el tema de competències, és a dir, algun dia s'arribarà a fer el repartiment de competències, i d'alguna manera reconeix que no és un tema clar, que no és un tema clar, el de les competències. Per tant, esper que s'aclareixi ben aviat.

Interès social. Efectivament, d'interès social hi ha hagut un abús escandalós, ja ho crec que n'hi ha hagut un abús escandalós, de l'interès social, vulnerant la lletra i l'esperit de la llei estatal del sòl, efectivament. Han ficat com a interès social projectes que, vertaderament, d'interès social no tenien res i que, òbviament, n'haguessin hagut de llevar això de social i posar-hi privat, com és lògic, però la nova figura d'interès general tampoc no us tranquil·litza gaire i tampoc no ens satisfà ni ens consola. Ens preocupa moltíssim que darrera aquesta figura d'interès general hi pugui haver un sistema que serveixi de *coladero* de projectes que d'altra manera no es podrien ficar en el medi rural.

Després parla de parcel·la mínima, i vostè mateix ha reconegut que han de créixer, aquestes parcel·les. Bé, si han de créixer, aquestes parcel·les, per què no ho han reflectit ja en el propi projecte de llei?, per què esperar que més endavant la realitat ens demostrï que, de parcel·les petites, no n'hi ha, que només n'hi ha de grosses, bé, per què no hi reflectim aquesta realitat i posam les parcel·les realment com han de ser?

I després hi ha una cosa, finalment, que m'ha preocupat molt, i vostè ha dit que aquest projecte de sòl rústic té una visió restrictiva, que un pot tenir una visió restrictiva quant que es permeten edificacions i qualsevol tipus d'usos en 7.000 metres quadrats a Eivissa. Per favor, Sr. Conseller, a qui vol enganyar? Això és una visió restrictiva del sòl rústic? Per favor, i que fins i tot no només a Eivissa, sinó que, en alguns casos, també a Menorca i a Mallorca es podrà construir en 7.000 metres, i això és una visió restrictiva? Home... Jo sé que vostè pot tenir la millor voluntat del món, però, com a mínim, procuri no intentar prendre'ns el pèl, procuri no fer-ho perquè ens n'adonam i crec que la gent se n'adona.

Vostè, aparentment, amb el seu discurs, té la millor voluntat de món. Ens presenta sempre situacions idíl·liques i la millor vocació i voluntat proteccionista del món, però el fet és que el que estam discutint avui, que és, no en principi les seves bones declaracions i les seves bones intencions, sinó un text articulat, punt per punt, on no es reflecteix en absolut aquesta bona voluntat proteccionista de què vostè fa gala tan sovint. Per tant, si vostè vol que aquest projecte de llei sigui proteccionista, ha de quedar reflectit en l'articulat, perquè, si no, ens estan enganyant, ens estan prenent el pèl. Crec que som aquí per a una altra cosa, no perquè ens prenguin el pèl. Per tant, en conclusió, continuam pensant que aquest projecte de llei, tal com ens l'ha presentat el Govern, és una agressió, amb tota regla, al medi rural, i ja sé que no ho faran, però vull apel·lar al seu seny perquè, en vista de la frontal oposició que hi ha a aquest tema, reflexionin i estudiïn seriosament tornar-lo i fer un projecte de llei que de veritat serveixi als interessos de tota la gent i de les futures generacions. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Sr. Reus, té vostè la paraula.

EL SR. CONSELLER DE MEDI AMBIENT, ORDENACIÓ DEL TERRITORI I LITORAL (Bartomeu Reus i Beltran):

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. M'han de permetre que sigui egoista i que, per raons personals, vulgui acabar aquest debat d'una forma amable, sense acritud, i he de dir que mai ningú no té la veritat absoluta, que tots tenim punts de vista que són raonables, que la importància de les normes la dóna el temps, que el seu èxit realment serà si hi pot haver una concòrdia, un enteniment entre tots nosaltres. Només he de dir-los que per a mi ha estat un honor poder presentar aquesta llei, que ara pens que a nivell de comissió es podrà millorar, amb l'acceptació d'esmenes que vostès hi han presentat. Aprofit per dir-los que per a mi ha estat un franc honor ser aquí aquests anys amb vostès. Deman excuses si a algú he ofès, per falta d'experiència o de capacitat, i també els agraesc el seu caràcter amable amb un conseller a qui qualche vegada ha faltat un ús parlamentari que a la millor no tenia. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller. Per fixar la posició, té la paraula el portaveu del Grup Parlamentari Popular, el Sr. Avel·lí Casasnovas.

EL SR. CASASNOVAS I COLL:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Molt breument, procedirem des del Grup Parlamentari Popular a fixar la posició sobre aquest tema de la futura Llei de sòl rústic a les Illes Balears. Molt breument, perquè pràcticament creim que està tot dit i pràcticament confirmam tot el que ha expressat el conseller del Govern.

Ens ha semblat positiva aquesta visió global i detallada que ens ha fet de la llei, i creim que en el seu moment hi haurà un debat molt detallat, molt de rallar sobre cada detall en concret, a les corresponents comissions i a les ponències incloses dins aquesta. Per tant, ara, de manera molt succinta només comentaré alguns aspectes. He de comentar que, evidentment, aquesta llei és prou important per no davallar a un enfilall de detalls petits i contrastar uns i altres, sinó que, en conjunt, creim que és una llei bona, creim que és una llei que accentua el caràcter autonomista d'aquesta comunitat, i com han fet també altres precedents, com són el cas de València, Navarra o Madrid, de les respectives comunitats autònomes, aquí també es legisla sobre aquesta matèria i ens posam en aquest grup pioner dins l'Estat espanyol, en cap cas no es podrà dir que aquesta comunitat hagi estat centralista en la forma de legislar. Precedents que també veuen clarament la diferència, a què ha fet esment el conseller, entre urbanisme, competències compartides entre ajuntaments i consells insulars, i la pròpia ordenació del territori, competència del...

EL SR. PRESIDENT:

Guardin silenci, per favor, per poder seguir les intervencions.

EL SR. CASASNOVAS I COLL:

...Govern balear.

Agraïm al Sr. Conseller el debat que ens ha fet, global de totes les Illes, sense incidir ni més ni menys en una o altra, i al mateix temps amb respecte cap a Mallorca, Menorca, Eivissa i Formentera, i tractats des d'aquesta tribuna tots per igual.

He de dir que, evidentment, compartim plenament el criteri d'aquesta data tan esmentada en aquest debat i que, sens dubte, ho serà en ponència i dins la pròpia comissió, de l'any 1958, i he de dir que compartim aquest criteri, que no és un criteri arbitrari del Sr. Conseller, i en concret del Govern, sinó que és un criteri que s'ha estès fins i tot a l'illa de Menorca, la que més conec, són ja alguns ajuntaments que dins les seves normes subsidiàries també ho recullen de forma explícita, i alguns d'ells no precisament governats pel Partit Popular, és a dir, no és un criteri pel qual s'hagi optat de forma unilateral, sinó que sobre el qual creim que té raó, que és una norma general d'aplicació.

Molt interessant ha estat la referència als nuclis rurals, els quals, a la millor sí que hauria estat anys enrera, no haguessin existit alguns d'aquest nuclis, per la problemàtica que han dut i la falta de rigor d'alguns ajuntaments de les nostres illes, i aquí crec que tots hem d'entonar un poc el *mea culpa* des de l'època de la transició, però, no obstant això, el problema ha passat, el problema dels horts ha existit, i un problema requereix una solució, i responsabilitat d'un govern és donar solucions als problemes que té damunt la taula.

Compartim també aquesta necessitat que el Govern fixi un marc d'actuació i que després hi participin els ajuntaments, que no es retallin en cap cas les competències d'aquests ajuntaments de les nostres illes i que en cap cas no es demostrí desconfiança en l'aplicació que en faran *a posteriori*.

En conclusió, i ja per acabar, Sr. Conseller, com li deia, perquè crec que tot s'ha dit, creim que aquesta llei, assegurada al final en les seves disposicions addicionals, que modifiquen alguna normativa legislativa annexa, és important perquè és una llei que denota que s'ha construït damunt dos pilars que entenem que són fonamentals, el pilar proteccionista de les nostres illes i el pilar de la no permissivitat d'usos i abusos a les nostres illes. Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat.

Conclòs el debat, passarem a votació. Deman, per favor, senyores i senyors diputats, que hi estiguin atents. Procedim a la votació. farem una votació conjunta de les quatre esmenes a la totalitat, ja que totes elles pretenen la devolució del Projecte de llei de sòl rústic.

Senyores i senyors diputats que votin a favor de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup parlamentari d'Esquerra Unida, Grup Parlamentari Socialista, Grup Parlamentari Nacionalista-PSM i Grup Parlamentari Mixt, es volen posar drets, per favor?

Senyores i senyors diputats que votin en contra de les esmenes a la totalitat, es volen posar drets, per favor?

Abstencions?

Vots a favor, 26; en contra, 30; abstencions, 2. Queden rebutjades aquestes esmenes a la totalitat, i per tant, la presa en consideració d'aquest projecte de llei, que passarà a tràmit de ponència i comissió.

II.- Debat del dictamen de la Comissió d'Hisenda i Pressuposts del Projecte de llei RGE núm. 595/97, de taxes de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.

Passam al segon punt de l'ordre del dia.

Demana a les senyores i als senyors diputats que, per favor, es mantinguin en els seus escons, perquè procedirem a votacions.

Veurem el debat del Projecte de llei de Taxes de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears. S'ha fet arribar a aquesta presidència, d'acord amb la Comissió d'Hisenda i Pressuposts, que ha estat denominat o designat el diputat Sr. Antoni Juaneda per presentar aquest projecte de llei.

Sr. Juaneda, té vostè la paraula.

EL SR. JUANEDA I CABRISAS:

Moltes gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Efectivament, tal com estableix l'article 122.2 del reglament d'aquesta cambra i per acord de la comissió d'Hisenda i Pressuposts, em pertoca, a mi, presentar el dictamen corresponent al Projecte de llei de Taxes de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears.

Vull destacar, abans de tot, que en nom de totes les persones que han fet feina en aquest projecte de llei, l'elevat grau de consens i la bona disposició de tots els grups polítics per aconseguir una llei de taxes que obtengui el suport unànimе d'aquest parlament, perquè açò crec que ha de ser garantia que aquesta norma legal tenguí vocació de permanència.

La publicació de la Sentència del Tribunal Constitucional 185/1995, de 14 de desembre, determina que els preus públics han d'establir-se mitjançant llei quan es tracti de prestacions imposades coactivament als ciutadans. D'altra banda, la Llei 7/1986, de 19 de desembre, de taxes de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears, presentava una sèrie de notes que posaven de manifest o posen de manifest el seu estat vetust, no adaptat a la realitat jurídica per la qual es regeixen aquests ingressos tributaris i mancats d'eficàcia aplicativa. Ambdues raons justifiquen aquesta llei, ja que, mitjançant el seu articulat, s'intenta l'adaptació dels preus públics propis de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears a la reserva de llei i es torna a ordenar el règim jurídic de les taxes adaptant-lo a l'estructura jurídica que regeix per a aquests tributs.

L'articulat d'aquesta llei respon a una estructura senzilla, disposada en tres capítols que contenen, respectivament, les disposicions generals per les quals s'han de regir les taxes, el fet imposable i els elements quantificadors de les figures tributàries així com també les normes que s'han de seguir per a la gestió i aplicació d'aquestes taxes. Recull, a més, aquest projecte de llei els dos principis ja clàssics en els règims jurídics de les taxes, i ens referim als principis d'equivalència i de capacitat econòmica. Amb aquest primer principi, el d'equivalència, es vol assenyalar que l'import de les taxes no ha d'estar en cap cas per damunt del cost del servei que, mitjançant aquestes taxes, es finança, mentre que la referència al principi de capacitat econòmica és orientativa, en el sentit que, en la mesura que sigui possible, les taxes s'han d'adaptar a la capacitat contributiva de les persones nomenades a satisfer-les.

Per altra banda, la matèria que queda regulada en aquesta llei s'ajusta perfectament als postulats que ordenen la delegació legislativa, tant en la Constitució com en l'Estatut d'Autonomia, perquè es tracta de la reordenació d'uns tributs per ajustar-los a la legalitat vigent, tributs la regulació jurídica dels quals es troba en aquest moment dispersa.

Vull destacar, així mateix, quines han estat les principals modificacions que ha sofert el projecte de llei com a conseqüència de la presentació d'esmenes per part dels diferents grups polítics. Bona part d'aquestes esmenes, és ver, han estat de qualque manera de caràcter tècnic o bé per millorar la redacció del text, per precisar, en definitiva, alguns termes de la llei, perquè aquest sigui més entenedora i més aclaridora en els seus termes. No detallaré cadascuna d'aquestes modificacions perquè s'hi han introduït en aquest sentit i consten en el dictamen, i com he dit abans, són precisions més que res de caràcter tècnic o bé d'aclariment del text de què es tracta.

Sí vull fer referència, però, a una disposició addicional, la quarta, que s'ha afegit al text inicial del projecte de llei i que va generar dins la ponència el debat més important i més profund i de més contingut. Aquesta disposició addicional quarta, afegida, diu textualment que correspondrà als consells insulars l'ordenació, la fixació de la quantia, la gestió i la recaptació de les taxes per a la realització d'activitats o per a la prestació de serveis que els hagin estat transferits coma propis per llei de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears. I crec que amb aquesta disposició, acceptada per tots els grups, es fa una passa important, es fa una passa endavant en el sentit que es reconeix als consells insulars la facultat de gestionar els ingressos pels serveis que li són propis, serveis que li hagin pogut ser atribuïts per llei aprovada per aquesta cambra, tal com succeeix, per altra banda, a totes les administracions locals, pel que fa als serveis que els són propis, en base a la legislació específica.

Finalment, i vull ser breu en aquest sentit, he de dir que agraesc una vegada és l'esforç fet per tots els grups polítics per apropar postures a un projecte de llei que, encara que és ver que té un marcat caràcter tècnic, també implica, crec jo, un avanç important en el desenvolupament normatiu en aquesta comunitat autònoma. Moltes gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat.

Demana a les senyores i als senyors diputats que ocupin els seus escons, que passarem a votació.

Al títol del projecte, articles 1, 2 i 3, no s'hi mantenen esmenes. Per tant, passam a votar de manera conjunta el títol del projecte, articles 1, 2, i 3.

Senyores i senyors diputats que votin a favor, es volen posar drets, per favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat per unanimitat.

A l'article quart, hi ha presentada l'Esmena 1806, del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida de les Illes Balears. Per fer-ne la defensa, té la paraula la seva portaveu, la Sra. Margalida Thomàs.

LA SRA. THOMÀS I ANDREU:

Gràcies, Sr. President. Senyores diputades, senyors diputats. Aquesta defensa de l'Esmena a l'article 4.4 és semblant a la de l'article 12.5, per tant, la faríem igual. L'esmena va en el sentit d'introduir un criteri de progressivitat a la determinació de la quantia de les taxes en relació amb la capacitat econòmica del subjecte passiu. És evident que no es funció principal de les taxes ser un instrument redistributiu, com es pot considerar d'altres figures impositives, però aquesta constatació no significa que, tot mantenint la funció principal, que és cobrir el cost del servei prestat, la regulació concreta de cada taxa no pugui i hagi d'incorporar aquells elements que comptabilitzin la capacitat recaptatòria en la justícia contributiva. En aquest sentit, ja a la memòria del projecte de llei s'hi fa referència i hi ha fet referència el portaveu, el Sr. Juaneda, i en aquest sentit, les esmenes que hem presentat representen prendre l'opció pel fet que aquesta possibilitat es faci efectiva a les normes concretes que regulin cada taxa, en un sentit d'afavorir els col·lectius de població amb menor capacitat. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Diputada. Aquesta presidència ha d'entendre que ha defensat l'Esmena 1806 i l'Esmena 1802 conjuntament.

Grups parlamentaris que vulguin intervenir per fixar la seva posició? Sr. Alorda, té vostè la paraula.

EL SR. ALORDA I VILARRUBIAS:

Gràcies, Sr. President. El nostre grup comparteix les motivacions i els arguments, fins i tot, que s'han exposat des d'Esquerra Unida en favor de les dues esmenes defensades, però no hi podem votar a favor perquè creim que són de compliment impossible. Per tant, malgrat que la intenció sigui introduir un principi de capacitat econòmica, que, de fet es reflecteix a la llei com a exigible a totes les taxes que s'aprovin en aquesta comunitat, no és possible a totes i cada una d'elles. Per tant, s'ha d'intentar casar aquest principi de capacitat econòmica amb el principi d'equivalència.

Per exemple, i no m'hi allargaré perquè trob que en podríem donar molts exemples, fa molt poc, en aquest cambra, a la darrera sessió, s'hi va aprovar la Llei de taxes de carns fresques, en la qual no hi havia cap bonificació per a aquells carnisers que no superin el doble del salari mínim interprofessional per esquarterar un pollastre o qualssevol cassons d'aquests en aquesta llei. Va comptar per mi, amb els vots favorables d'Esquerra Unida. Crec que un article a la Llei d'abast general de taxes que hagués obligat a haver-hi aquesta bonificació no hauria tengut gaire sentit; de fet, creim que és una proposta més aviat de caràcter estètic, que haurem de mirar cas per cas a cada una de les taxes i procurar, i aquí sí que el nostre grup mirarà que hi hagi aquest principi de capacitat econòmica, però ne la mesura que permeti..., no creim que sigui possible per a certificats de residència o per comprar un plànol a la Conselleria d'Ordenació del Territori o en altres casos en què probablement és difícil articular-ho. Per al nostre grup, és perillós establir a les lleis articles que no es poden complir, perquè creim que creen un descrèdit de la pròpia norma.

Per això, tot i coincidir, com dic, amb la norma que se'ns demana, amb els arguments que s'esposen, no donarem suport a l'esmena concreta. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies. Sr. Francesc Quetglas, té vostè la paraula.

EL SR. QUETGLAS I ROSANES:

Gràcies, Sr. President. És per intervenir en el mateix sentit que ho ha fet el portaveu del Grup Parlamentari Nacionalista-PSM, el Sr. Alorda.

Sra. Thomàs, la Llei de taxes no és un instrument al servei de l'objectiude redistribució, un objectiu absolutament important que està fonamentalment confiat, dins un esquema tributari impositiu modern, a l'Impst general sobre la renda de les persones físiques, aquest és l'instrument potent de redistribució funcional i personal de la renda, i no la Llei de taxes, que respon a uns altres criteris. Jo li'n diria més, si trobàssim coses que entenem que han d'estar distribuïdes en funció de la capacitat econòmica, en funció de la renda de les persones, haurien d'estar finançades mitjançant impostos i no finançades mitjançant taxes. Les taxes responen a una altra lògica, responen a una lògica del cost del servei, responen a la lògica de l'aprofitament o benefici individualitzat i individual del servei prestat per una administració pública i han d'estar finançades per un mecanisme correcte, que tinguem en el costos i no en la renda de les persones... Per això, nosaltres entenem que només l'excepció que hi ha prevista a la pròpia llei, d'eventuals recàrrecs o bonificacions, no en funció de la renda, sinó en funció dels objectius d'estimular o de desanimar determinats consums, determinats comportaments individuals davant qüestions que fan referència a aspectes mediambientals o bé a economies i "desencomies" d'escala, a costos o a beneficis socials que, mitjançant una bonificació o un recàrrec a la taxa, es vulguin estimular determinats comportaments individuals que es posin al servei d'aquests objectius; es poden fer, de manera excepcional, recàrrecs o les bonificacions a les taxes. Entenem que això és correcte, però concebre la taxa com un mecanisme de redistribució ens pareix un error, una manca de consistència a la llei, que fins i tot podria, eventualment, fins i tot fer-la caure d'eventual inconstitucionalitat, perquè la Llei de taxes no està per a això.

En funció d'aquests criteris, lògicament, el nostre grup votarà en contra d'ambdues esmenes d'Esquerra Unida. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies. Sr. Juaneda, pel Grup Parlamentari Popular.

EL SR. JUANEDA I CABRISAS:

Gràcies, Sr. President. Jo no profunditzaré més en la qüestió perquè els dos portaveus que m'han precedit ja ho han deixat clar i han argumentat quin va ser el debat que es va produir en comissió i les raons que fan impossible donar suport a aquestes dues esmenes, perquè és evident que el sentit de (...) que vol introduir el Grup d'Esquerra Unida, de qualque manera i pel que fa a les taxes, ja ve implícit dins el principi tributari de capacitat econòmica. Per tant, per les mateixes raons que s'han exposat per part dels dos portaveus que m'han precedit, el nostre grup tampoc no donarà suport a aquestes esmenes. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies.

Passam, idò, a votar primerament, ja votarem després l'altre, quan arribem a l'article afectat, que és l'article 12, l'Esmena 1806, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida.

Senyores i senyors diputats que votin a favor, es volen posar drets, per favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Vots a favor, 3; en contra, 52; abstencions, 1. Queda rebutjada aquesta esmena presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida.

Votam l'article quart del projecte de llei.

Senyores i senyors diputats que votin a favor, es volen posar drets, per favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Vots a favor, 55; en contra, cap; abstencions, 3. Queda aprovat l'article quart.

Als articles 5, 6, 7, 8, 9, 10 i 11, no s'hi mantenen esmenes, per la qual cosa sotmetem a votació el conjunt dels articles 5, 6, 7, 8, 9, 10 i 11.

Senyores i senyors diputats que votin a favor, es volen posar drets, per favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queden aprovats per unanimitat.

A l'article 12, hi ha l'esmena presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, que és la 1802, sobre la qual la portaveu ha manifestat que ja havia fet la defensa, conjunta amb l'anterior, i també els portaveus han fixat la posició al respecte.

Per tant, passam a votar l'esmena presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, la 1802.

Senyores i senyors diputats que votin a favor, es volen posar drets, per favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Vots a favor, 3; en contra, 54; abstencions, 1. Queda rebutjada aquesta esmena, la 1802, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida.

Passam a votar l'article 12.

Senyores i senyors diputats que votin a favor, es volen posar drets, per favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Vots a favor, 55; en contra, cap; abstencions, 3. Queda aprovat l'article 12.

Als articles 13, 14, 15, 16, 17, 18 i 19, no s'hi mantenen esmenes.

Passam a votar conjuntament els articles 13, 14, 15, 16, 17, 18 i 19.

Senyores i senyors diputats que votin a favor, es volen posar drets, per favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queden aprovats per unanimitat.

A la disposició addicional primera, hi manté l'esmena el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, RGE número 1801. Per fer-ne la defensa, té la paraula la seva portaveu, la Sra. Margalida Thomàs.

LA SRA. THOMÀS I ANDREU:

Gràcies, Sr. President. Senyores diputades, senyors diputats. L'informe del Consell Consultiu sobre l'avantatge de la Llei de taxes dedica un ampli apartat a la delegació normativa prevista en aquesta disposició addicional primera, ja que representa donar al Govern balear una capacitat d'elaboració de normes en rang de llei en una matèria, com és la tributària, molt sensible a aquesta qüestió, com han posat de manifest recursos i sentències diversos i com fa notar a les seves conclusions aquest propi consell consultiu. Per aquest motiu, entenem que per raons de seguretat jurídica a la delegació normativa prevista és excessiva, que és més correcte instar el Govern a presentar, en el termini màxim d'un any, un text al Parlament de regulació de les taxes que, finalment, quedin a l'empar d'aquesta llei i no tant, com diu el text de la Llei, aprovar un decret legislatiu. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies. Grups parlamentaris que vulguin fixar la seva posició? Grup Parlamentari Socialista, Sr. Francesc Quetglas.

EL SR. QUETGLAS I ROSANES:

Gràcies, Sr. President. Nosaltres també haurem de votar en contra d'aquesta esmena perquè respon a la tècnica legislativa habitual, l'autorització, la delegació legislativa, així com fa el projecte, al Govern per a la redacció i aprovació d'un text refós. Això és una tècnica legislativa, està recollida a la Constitució, s'executa normalment. Allò que no pot fer un text refós de cap manera encara que sigui aprovat per decret és posar ni una sola coma que no reculli estrictament el sentit de les lleis que es refonen amb aquest text refós. El que se li encarrega al Govern és una feina estrictament tècnica de refondre la dispersió legislativa que existeix. Em sembla que no té massa sentit que aquesta delegació legislativa que es fa al Govern hagi de passar després en forma d'un nou projecte de llei al Parlament, perquè això rompia amb allò que és la tècnica habitual, normal, de legislació que significa l'autorització mitjançant la figura de delegació legislativa al Govern, que jo crec que és correcta atesa la gran dispersió normativa, la gran especificitat tècnica de la matèria regulada per les distintes lleis i els decrets de taxes. Per tant, la forma correcta d'actuar és mitjançant l'encàrrec al Govern d'un text refós que, si se separa encara que sigui una coma de les lleis refoses, ja hi haurà els mecanismes jurisdiccionals normals per suspendre l'aplicació d'aquest text. Però, en qualsevol cas, és al Govern a qui li pertoca fer-ho. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Acabades..., passarem a votació.

Passam a votar l'esmena 1801, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida.

Vots a favor, es volen posar drets, per favor?

Vots en contra, es volen posar drets?

Abstencions?

Vots a favor, 3; en contra, 48; abstencions, 7. Queda rebutjada l'esmena 1801.

Passam a votar la disposició addicional primera.

Vots a favor, es volen posar drets, per favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Vots a favor, 55; en contra, cap; abstencions, 3. Queda aprovada la disposició addicional primera.

A les disposicions addicionals segona, tercera i quarta, a les disposicions transitòries primera, segona i tercera, a les disposicions derogatòries primera i segona, a la disposició final i a l'exposició de motius no s'hi presenten esmenes. Per tant...

EL SR. ALORDA I VILARRUBIAS:

Sr. President, volem demanar votació separada de la disposició addicional tercera i explicació de vot posterior. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Passam a votar, idò, les disposicions addicionals segona i quarta, les disposicions transitòries primera, segona i tercera, les disposicions derogatòries primera i segona, la disposició final i l'exposició de motius.

Senyores i senyors diputats que votin a favor, es volen posar drets, per favor? Poden seure, gràcies.

Vots en contra?

Abstencions?

Queden aprovats per unanimitat.

Votam la disposició addicional tercera.

Senyores i senyors diputats que votin a favor, es volen posar drets, per favor?

Repetirem la votació.

Votam la disposició addicional tercera.

Senyores i senyors diputats que votin a favor, es volen posar drets, per favor?

Vots en contra, es volen posar drets?

Abstencions, es volen posar drets?

Vots a favor, 30; en contra, 6; abstencions, 22. Queda aprovada la disposició addicional tercera.

Sr. Alorda, breument...

EL SR. ALORDA I VILARRUBIAS:

Sr. President, molt breument, és una qüestió gairebé de caràcter tècnic. A l'exposició de motius ens havien indicat que per mor de la sentència del Tribunal Constitucional, i en general per a la nova llei, no hi hauria més remei que o reconduir tots els tributs a taxes, totes aquestes prestacions reconduir-les a taxes, o bé crear una figura que s'havia de tornar regular, que era la dels preus públics, prestacions de caràcter patrimonial públic.

De fet, l'exposició de motius ens diu que la primera de les opcions és arriscada, la de crear una nova figura, i que motiva (...) d'inseguretats gens desitjables, perquè precisar en llei un sistema d'aplicació i recaptació per uns recursos financers amb peculiaritats pròpies i distintes de les que s'adjunten a les figures tributàries, a més d'arriscat, resulta estèril. En conseqüència, l'articulat d'aquesta llei opta per prescindir d'aquest tipus de recursos financers, els preus públics, i converteix a la categoria de les taxes el finançament de tots aquests serveis. En canvi, aquesta disposició addicional tercera recupera una sèrie d'aquestes prestacions i només les nominalitza sense regular quin serà el seu règim, mentre que deroga la Llei de taxes antiga. Aleshores, creim que aquest provoca una llacuna que creim que aquesta llei hauria d'haver solucionat. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies. Procedeix ara, en compliment del que disposa l'article 24.6 de l'Estatut d'Autonomia, realitzar una votació final única, per tal que la majoria suficient s'assoleixi pel vot favorable computat de manera separada dels parlamentaris que representen, si més no, dues illes diferents.

En conseqüència, senyores i senyors diputats de l'illa de Mallorca que votin a favor del text del Projecte de llei de taxes, es volen posar drets, per favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat per unanimitat dels diputats de l'illa de Mallorca.

Senyores i senyors diputats de l'illa de Menorca que votin a favor, es volen posar drets, per favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat per unanimitat dels diputats de l'illa de Menorca.

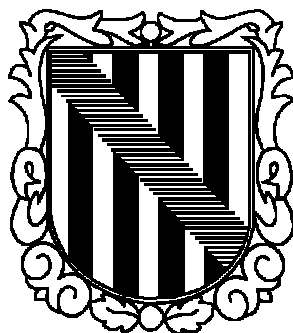
Senyores i senyors diputats de l'illa d'Eivissa i Formentera que votin a favor, es volen posar drets, per favor? Poden seure, gràcies.

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat per unanimitat de l'illa d'Eivissa i Formentera.

Atès el resultat de la votació, aquesta presidència proclama que l'aprovació d'aquesta llei ha obtingut la majoria qualificada establerta a l'article 24.6 de l'Estatut d'Autonomia. En conseqüència, queda aprovada la Llei de taxes de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears. Esgotat l'ordre del dia, agraint la seva col·laboració, s'aixeca la sessió. Moltes gràcies.

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ

Un any	2.000 pessetes.
Sis mesos	1.000 pessetes.
Tres mesos	500 pessetes.
Preu de l'exemplar	100 pessetes.

Redacció i Administració
PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS
C/ Palau Reial, 16
PALMA DE MALLORCA

Imp. Parlament de les Illes Balears. Palma